XIX. évfolyam 20. szám

Ára: 1 forint

1963. május 16.

Ludas Matyi

– Ugyan, szóljon már annak a lánynak, hogy az utcán nem illik csókolózni!
– Nyugodtan szólhat neki maga is, néni...
— Rám nem hallgat. Én az anyja vagyok.

MINDENNAP TÚLÉLJÜK

(A „Mindennap élünk" című új magyar film hivatali változata.)

Félkilenc lesz négy perc múlva. Nemsokára kezdődik a munkaidő az iktatóban. Vermes kartárs, az előadó, a Kortársat olvassa. Zimányi ceruzát hegyez, Csókáné a haját tupirozza, Csóka, a férje, gemkapcsokat számol, az ifjú Zimmermann pedig virágokat öntöz az ablakban. Félkilenc lesz két perc múlva.

– Mindjárt kezdjük a munkát! – mondja Vermes, nagyokat ásítva.

Pontosan félkilenc. Elkezdődik a munka. Lázasan pecsételni kezdenek: piff-puff, piff-puff. Csókáné az írógépet veri. Piff-puff. Ez így megy két óra hosszat. Egyszercsak Csókáné rákacsint az ifjú Zimmermannra, és bebújik a szekrénybe. Az ifjú Zimmermann utánamegy, és becsukja az ajtót. Piff-puff, piff-puff.

Néhány perccel később Zimányi kartárs kinyitja a szekrényajtót, és megpillantja a csókolózó fiatalokat. Odaszól a kollégáknak:

– Nézzétek, szerelmesek! Ijesszük meg őket!

– Ne éretlenkedj! – inti le Vermes.

Csóka kartárs nem veszi észre, hogy a felesége csókolózik odabenn a szekrényben, nyugodtan dolgozik tovább. Piff-puff, piff-puff. Kisvártatva bejön az osztályvezető, egy sápadt arcú, hajlott hátú, szemüveges férfival.

– Egy új kollégát hoztam. Fogadjátok szeretettel.

– Az új kolléga zavartan topog az ajtóban, és idegesen csavargatja a fülét. Senki sem törődik vele: sőt, semmibe veszik. Pecsételnek tovább. Piff-puff, piff-puff. Vermes kartárs megsajnálja és kezébe nyom egy elhasznált, törött pecsétnyomót, hadd ütögessen ő is egy kicsit.

– Minek ide új ember? – morog Csóka. – Már így is alig van levegőnk.

– Íróasztal sincs – teszi hozzá Zimányi kartárs.

– Akta is alig van...

Az új ember lehajtott fejjel, kilógó nyelvvel, buzgón pecsétel. Piff-puff, piff-puff. Látszik, hogy régi tisztviselő, érti a dolgát. A többiek azonban még mindig morognak, és megjegyzéseket tesznek. Végül is az új fiú nem bírja tovább, közli Vermes kartárssal, hogy ő elmegy az iktatóból.

– Elmegyek – mondja szomorúan. – A központban is szükség van jó tisztviselőkre... Épp tegnap könyörögtek nekem, hogy vállaljak el egy főosztályvezetői állást. Igazgató is lehetnék... Sőt, egy miniszteri tárcát is felkínáltak!...

– Nem megy sehová! – kiált rá Vermes. – Itt marad! Majd én elintézem a dolgot.

Az új fiú hálásan mosolyog. Abban a pillanatban nyílik a szekrényajtó, és az ifjú Zimmermann, átkarolva a kipirult arcú, borzas hajú Csókánét, kukorékolni kezd. Mindenki felriad és a szekrényre néz. Csóka álla leesik a meglepetéstől, majd amikor magához tér, panaszos hangon azt kérdi Vermes kartárstól:

– Hát ezt érdemlem én? Tavaly húsvétkor sajátkezűleg festettem neki piros tojást...

– De karácsonykor adtad át – feleli keserűen, könnyes szemmel az asszony.

– Nem történt semmi – szól közbe Vermes kartárs békítő hangon. – Szelavi! Felejtsük el a dolgot. Ne hozzatok szégyent az iktatóra! Vagy azt akarjátok, hogy az egész hivatal beszéljen rólunk?

Csóka, a férj, elkeseredetten puffogtatja a pecsétnyomót. Piff-puff, piff-puff. Az ifjú Zimmermann bánatos szemet mereszt Csókánéra, és tintába mártva az ujját, nyíllal átlőtt szívet rajzol a férj hátára, aki mit sem sejtve, vadul pecsétel. Piff-puff, piff-puff.

Ismét nyílik az ajtó. A hivatalsegéd leveleket hoz az új embernek. A levelekben állást kínálnak neki. Hívják egy vidéki vállalathoz, ahol császár lehetne, hívják falura kiskirálynak, lehetne Marci Hevesen, jó fizetéssel, de ő a papírkosárba dobja az ajánlatokat. Marad az iktatóban, és minden vágya az, hogy megszeressék. De senki sem szereti, senki sem törődik vele. Mintha ott se lenne. Falnak nézik, és mozgósító erejű plakátokat raknak ki rá. Nem bánja. Marad.

Csókáné nagy elhatározásra jut. Félrevonja Vermes kartársat, és bejelenti: szereti az ifjú Zimmermannt és elválik Csókától. Nem sokkal később ünnepélyesen bevonul a szekrénybe, maga után húzva a réveteg tekintetű Zimmermannt.

Piff-puff, piff-puff.

– Nincs mit pecsételnem. Adjanak egy darabka papírt! – könyörög az új fiú.

Zimányi kartárs egy bélyeg nagyságú papírfecnit nyújt át. Az új ember nem szól semmit, fogja a pecsétnyomót, szakszerűen rálehel, aztán puff. A puff után üvöltés: auuuu! vauuuu! Ráütött

a mutatóujjára. Fél lábon ugrálva kirohan a szobából. Zimányi röhögni kezd. Vermes kartárs felordít:

– Így nem lehet dolgozni!

A pecsételés tovább folyik. Piff-puff, piff-puff.

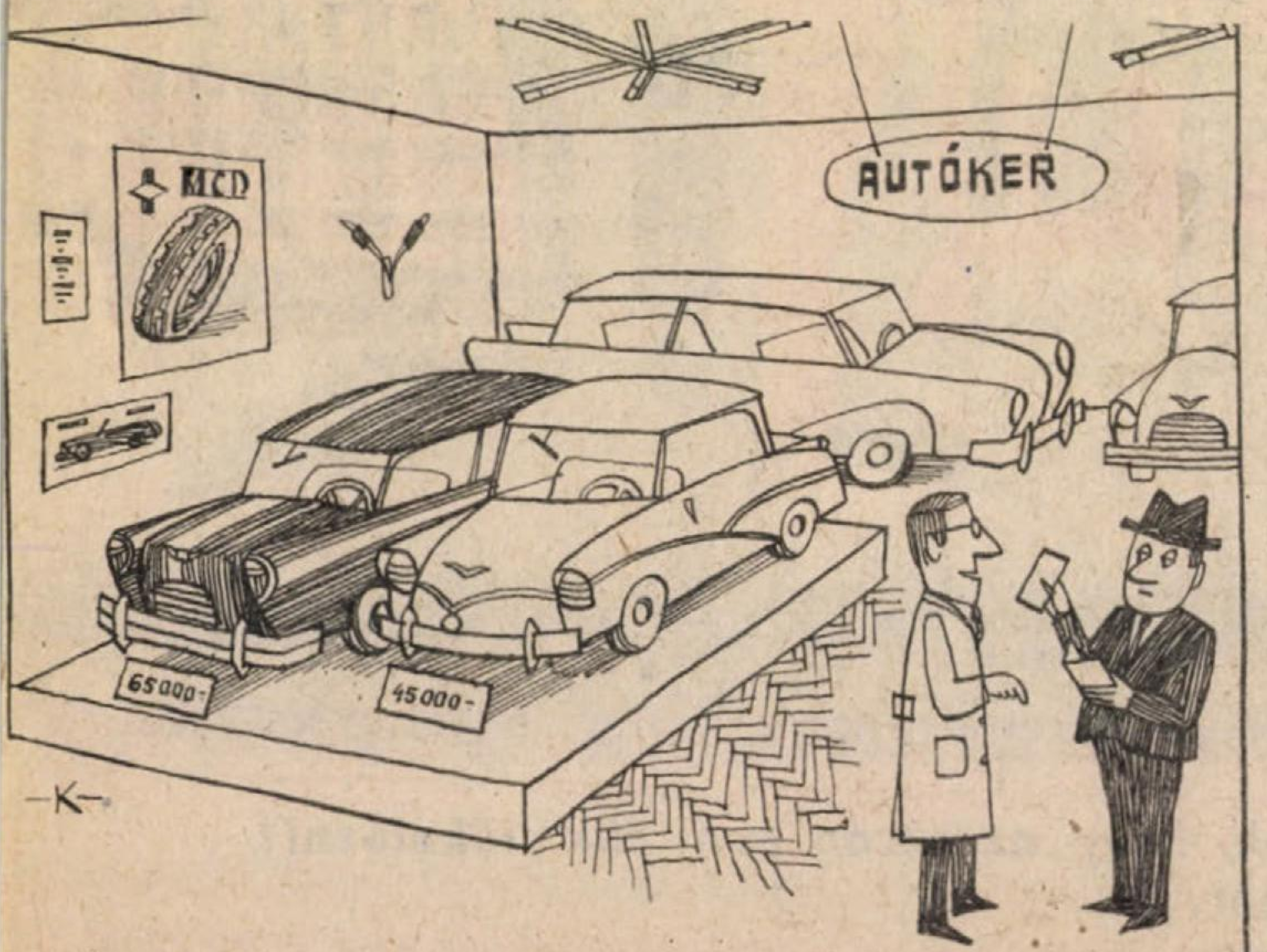
*

Még mondja valaki, hogy nem ismerem a tisztviselők életét!

Mikes György

Autóvásárlás

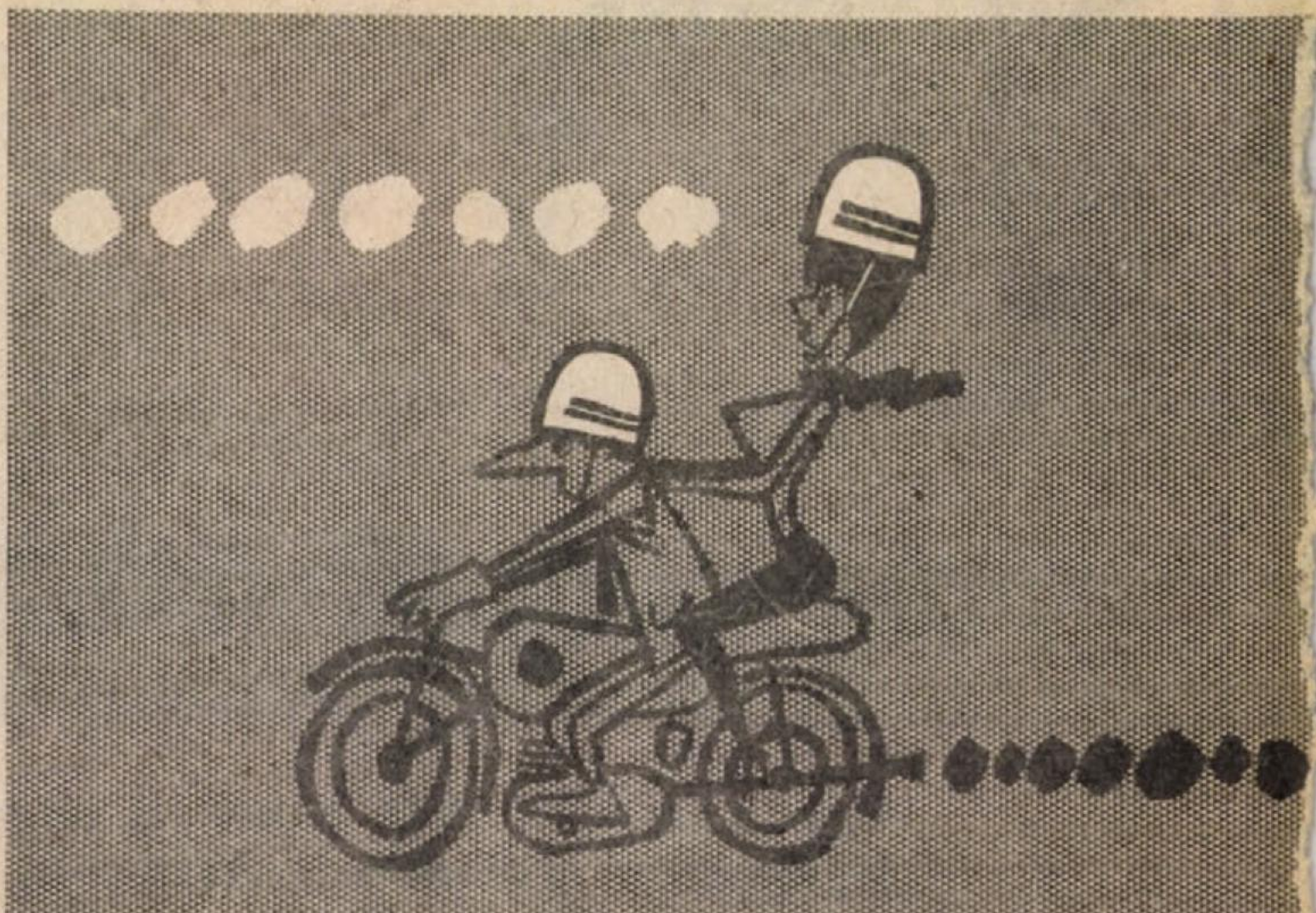
Kaján Tibor rajza

– Becsomagoljam, vagy itt tetszik összetörni?

Hogy a sisak is fenn legyen és a tupír is megmaradjon

Toncz Tibor rajza

FELVILÁGOSÍTÁS

Győrött a Vörös Csillagban laktam. Egy délelőtt az előcsarnokban üldögéltem, és jobb híján a portást figyeltem. Kedvemre való kis ember volt, nagyon előzékeny, művelt. Az idegeneket anyanyelvükön igazította útba franciául, angolul, németül. Mindenkihez volt egy kedves szava, látszott rajta, hogy szereti azt, amit csinál.

Egy fejkendős, batyus, csizmás nénike aziránt érdeklődött, merre találja meg a Tanácsházát. A portás készségesen válaszolt:

– Kérem, itt ki tetszik menni, egyenesen a műútig, s ott jobbra mindjárt az a barokk épület.

A barokk szó nagyon megzavarta a nénikét, s tágranyitott szemekkel, értetlenül csodálkozott rá a portásra.

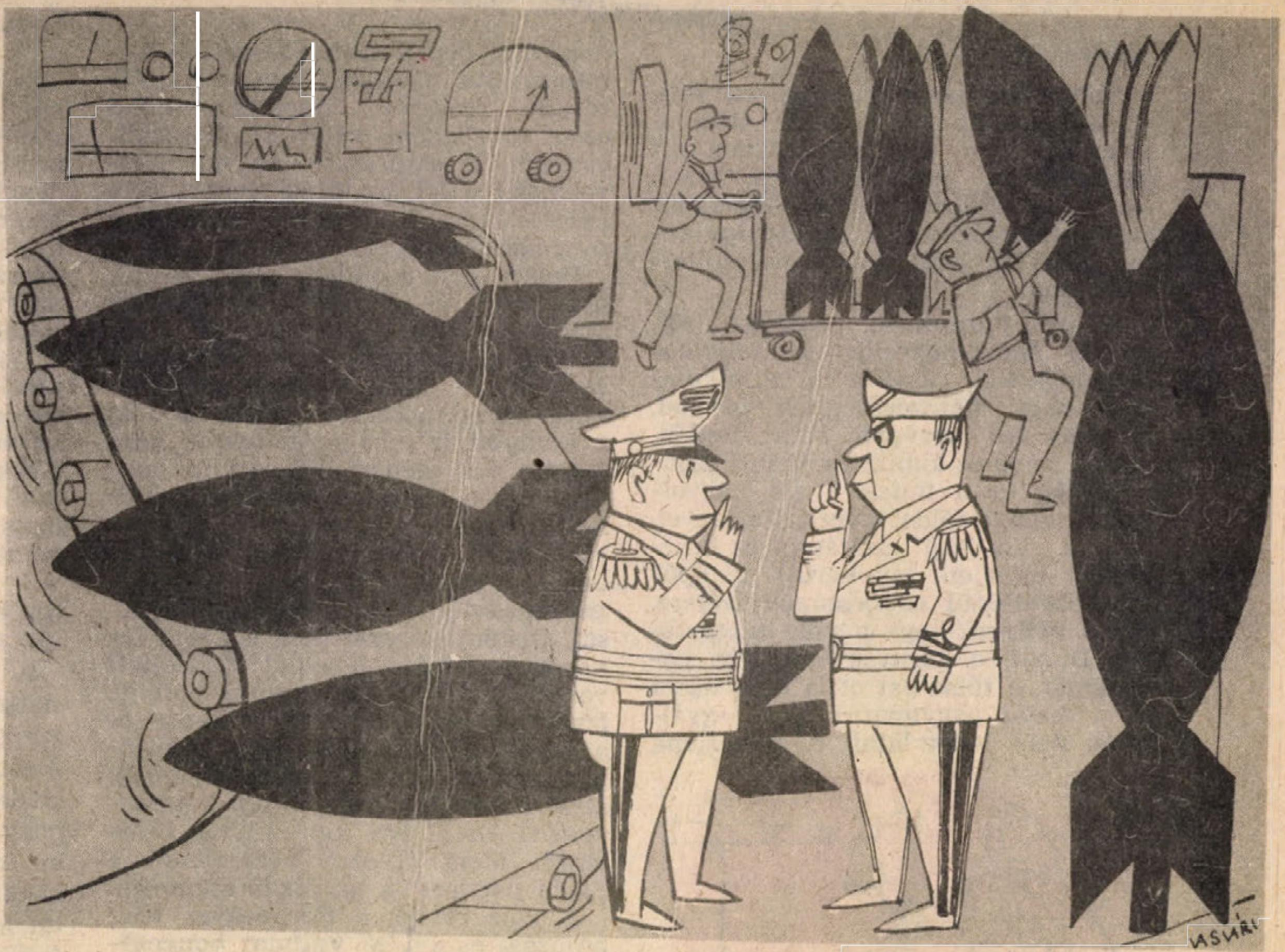
A portás zavarba jött, fülig pirult és azt dadogta:

– Pardon, neobarokk...

G. T.

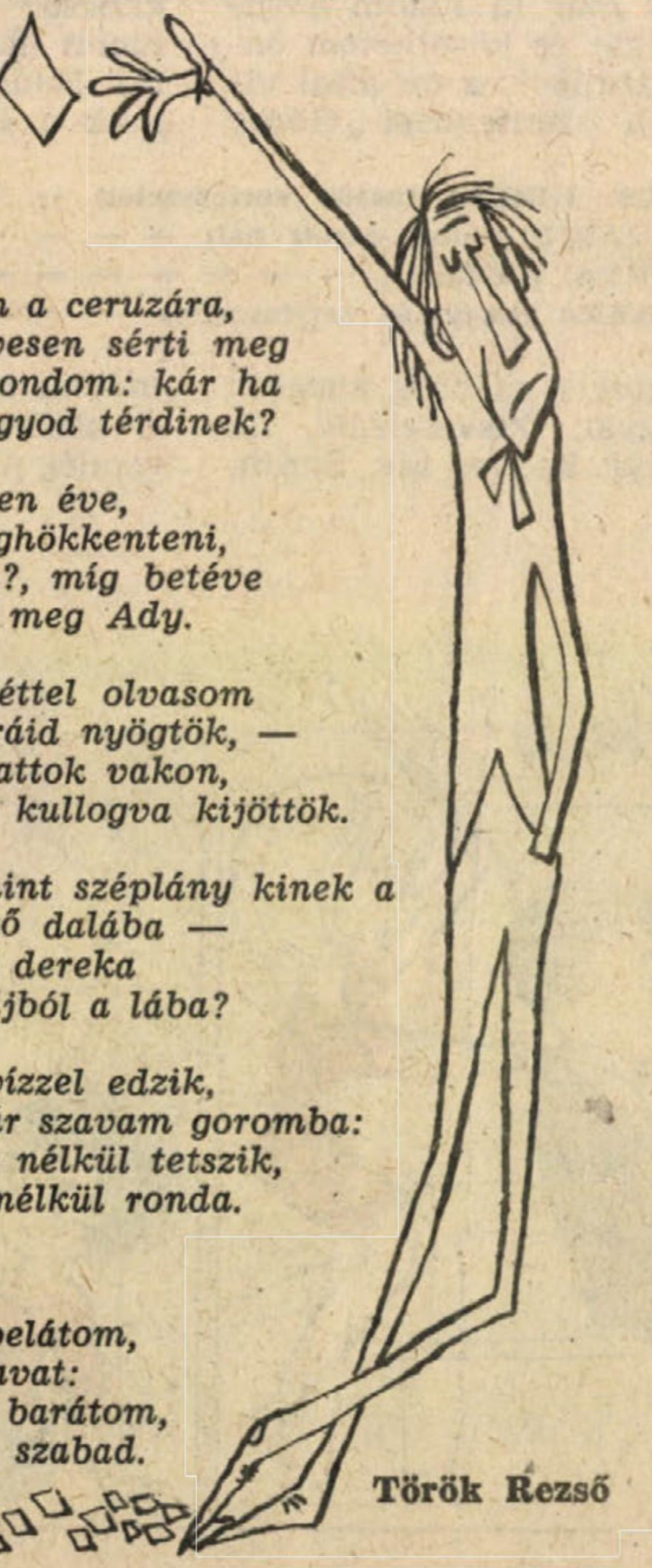
Atomcsend

Vasvári Anna rajza

– Pssszt!...

Egy költőhöz

Nézd, hangfogót tettem a ceruzára,
— az ember nem szívesen sérti meg
íróbajtársát — de kimondom: kár ha
így írsz, kinek? az ángyod térdinek?

Ista-poézis van itt ötven éve,
cél volt: a polgárt meghökkenteni,
de ki emlékszik rájuk?, míg betéve
tudjuk, mit írt Petőfi meg Ady.

Nem bosszúsan, részvéttel olvasom
amit te és vad cimboráid nyögtök, —
zsákutca, most bevágtattok vakon,
majd egy nap sántán, kullogva kijöttök.

Vers az, mely szép, mint széplány kinek a
teste tüzet dob a költő dalába —
neked tetszik, ha a nő dereka
térdéből nőtt, és hónaljból a lába?

A tüzes vasat hideg vízzel edzik,
ne sértődj meg hát, bár szavam goromba:
ha szép az, ami érdek nélkül tetszik,
csúnya az, ami érték nélkül ronda.

U. i.

És mégis útmutatás, belátom,
ha zagyváltok hetet-havat:
ti mutatjátok az utat barátom,
amerre mennünk nem szabad.

Török Rezső

A MÁV-nál

Pusztai Pál rajza

– Talán sikerül megidézni néhány vállalkozó szellemet éjszakai rakodásra...

LEVÉL egy angol turistához

Kedves Mr. Smith!

Tahinál, útban a Duna-kanyar felé, az újonnan épült „Vöröskő” étterem teraszán, jóízű falatozás közben azt kérdezte ön, miért építették vajon ezt a kacsalábon forgó üvegpalotát egy mesterségesen készített katlanba, ahelyett, hogy a dombra építették volna.

A mi hazánkban, kedves Mr. Smith, nem kedvelik a sablonos megoldásokat, viszont a kubikolás igen nagy népszerűségnek örvend. A „Vöröskő” tervezői sem mellőzhették népünk kubikolás iránti szenvedélyét, és a felfelé ívelő hegyoldalból annyi földet kubikoltattak el, hogy a „Vöröskő” széltében és hosszában elférjen. Így került az épület közvetlenül az országút szélére, olyan mélyen, hogy a vele szomszédos Dunát, a környék-nyújtotta panorámát, a túlsó partot, a kies Vácot és a festői nagymarosi tájat egyáltalán nem lehet látni. A panoráma

szempontjából az a helyzet, hogy a „Vöröskő” szövetkezeti tulajdon, és a szövetkezet vezetői és tagjai, továbbá a tervezők és a kivitelezők, akik együttes erővel fáradoztak a „Vöröskő” felépítésén, már az unalomig ismerik a vidék szépségeit s még örülhetünk is, hogy nem húztak spanyolfalat az épület köré.

Ahhoz azonban, hogy okfejtéseimet megértse, kedves Mr. Smith, jobban kellene ismernie az építkezés terén nálunk meghonosodott egyes jelenségeket, bár most önnel együtt Tahi és környékének dolgozó népe is arra totózik, hogy milyen meggondolásból süllyesztették a természetadta magaslat tövébe a „Vöröskő” épületét. Szerintem nincs ezen töprengeni való: a „Vöröskő” étterem és eszpresszó nagyon kedvezményes III. osztályú áraiért nem lehet nyújtani a kedves vendégnek még panorámát is.

Beláthatja azonban, Mr. Smith, hogy amit a „Vöröskő”-nél panorámában vesztett a vámnál, azt megnyerte ugyancsak panorámában a váci révnél. Már megtelt utasokkal a kis fehér motoros vontató hajó és a kompon is elhelyezkedtek a gépkocsik, s a menetrend szerinti pontos időben, délután négykor indulhattunk volna a túlsó partra, amikor elhangzott a parancs, hogy Mezei bácsi — a komp makrapipás öreg tengeri medvéje —, egy fiatalabb hajóssal, tüstént keresse meg a Duna fenekén az előbbi járatnál vízbeejtett vonóhorgot. Ön szemtanúja volt az izgalmas csáklyázásnak a komp és a kikötő között. Igaz, hogy a vonóhorgot nem találták meg, de önnek alkalmat adtak arra, hogy a tervezettnél majdnem egy órával hosszabb ideig élvezze közvetlenül a Duna partjáról a táj festői szépségét.

A váci révnél a Pestmegyei Kishajózási és Javító Vállalat bonyolítja le az átkelést. Dicséretes, hogy ilyen vendégmarasztaló ügybuzgalommal szolgálja a Duna-kanyar egyre növekvő idegenforgalmát.

A vonóhorog sorsáról értesítést küldök majd önnek, kedves Mr. Smith. Viszont már ki tudom elégíteni kíváncsiságát és közölhetem önnel, hogy mit ábrázol az ön által vitatott freskó a szentendrei „Görög kancsó bisztró”-ban. Egyik olvasónk, Szász János (VII., Akácfa u. 59.) segített ezt nekem megfejteni. Ő sem bírta kivonni magát a freskó hatása alól. Szerinte nem a freskón látható görög stílusú vázák adják meg a vendéglő görög jellegét, hanem a melléjük rajzolt nagyméretű görögdinnye-szelet, amelyet a művész — egyéb bőséget mutató gyümölcsök kíséretében — egy emberfej formájú alma társaságában ábrázol. Az almába zászlórúdként egy golfütőt szúrt a művész, nyilván az angol—görög barátság kidomborítására. A golfütőn „HITEL” felírással egy zászlócska lengedezik. Olvasónk tétován állt a görög—angol—magyar barátságot kifejező, idegenforgalmi freskó előtt, majd két erős dupla után villámként cikázott át agyán a megismerés: a freskó már itt, a szentendrei „Görög kancsóban” tudtul akarja adni a Duna-kanyarba igyekvő külföldieknek, hogy: Hitel alma!

A „Görög kancsó” étlapjára vonatkozóan, sajnos, nem tudok önnek szakszerű és tudományos magyarázatot adni, de ismét felkerestem a „Görög kancsó bisztró”-t, gondolván, hogy az egyedüllét ebben a picinyke kis vendéglőben éberebb elmélkedésre serkent. Sajnos, eredménytelenül jártam ott, nem tudtam megfejteni, miért kell a nyájas idegennek a jól bevált magyar ételeket görögül ennie.

Persze, amilyen szorgalmas vagyok, nem mulasztottam el betű szerint feljegyezni önnek a „Görög kancsó” étlapjának „Görög ételek” főcím alatt felsorolt néhány ajánlatát. Hadd lássa ön is, mit jelent nálunk a PALYPHOGAS.

„BRIZOLA HIRINO (natúr sertésszelet)	11,80 Ft
PSZARI JAHNI (tálon párolt hal)	10,90 Ft
SZUVLAKYA (rablóhús)	11,90 Ft
JUVARLAKYA (hagymás sertésszelet)	11,15 Ft”

Ettől eltekintve a „Görög kancsó” szabályos magyar kisvendéglő, de ebből is láthatja, kedves Mr. Smith, nálunk mindent — sőt mi mindent! — elkövetnek azért, hogy a külföldi vendég jól érezze magát.

Földes György

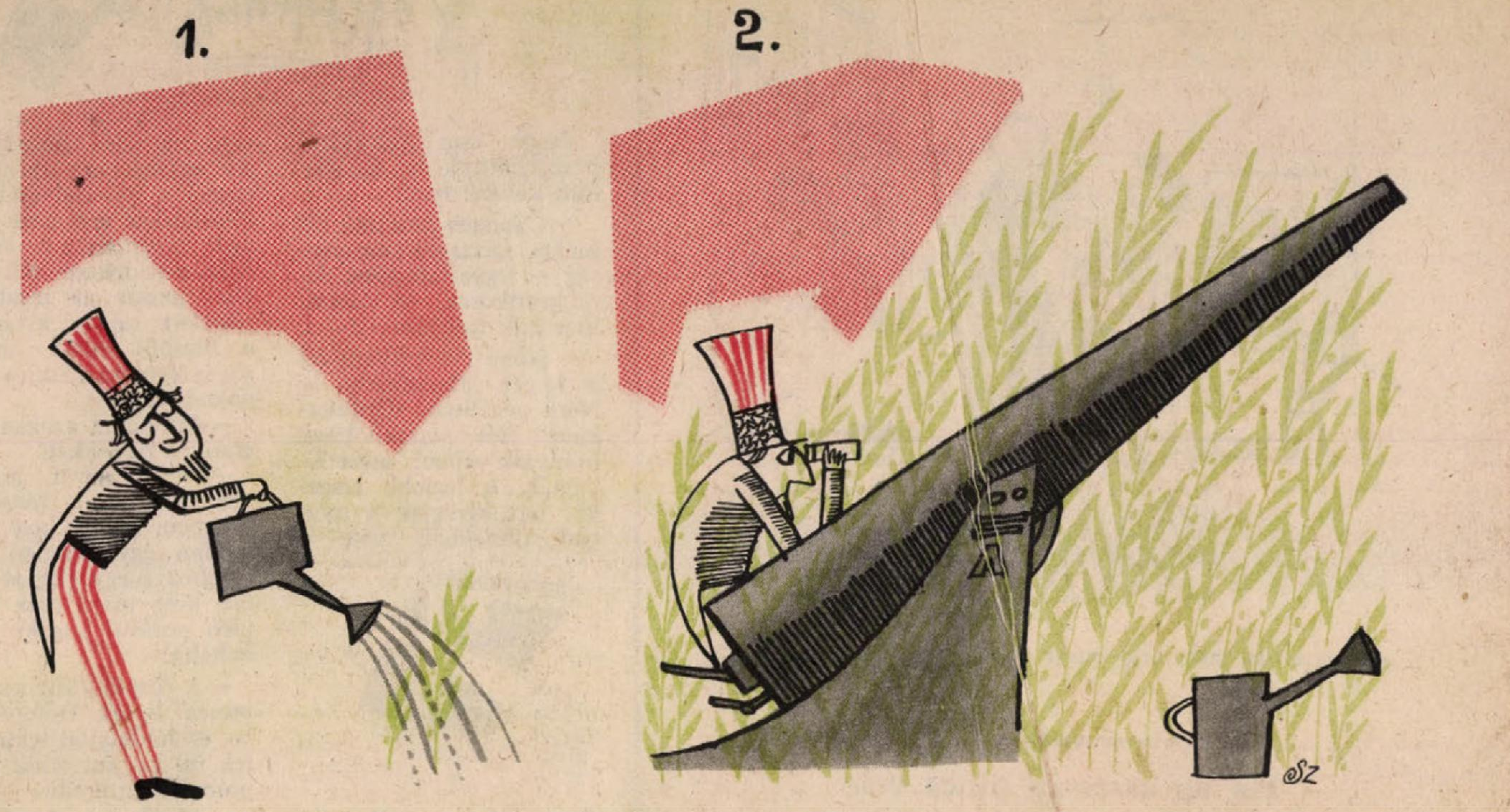
Jucika kibékít

Pusztai Pál rajza

Aki a virágot szereti...

Szűr-Szabó József rajza

Szombaton DÉLBEN

Szombaton félkettő előtt egy perccel felhívtam a Hivatalt és megkérdeztem, hogy hétköznaponként hány óráig van hivatalos óra.

Egy női hang így felelt:

— Szombaton félkettőig van hivatal, már félkettő, félkettőkor zárunk, nem adhatok felvilágosítást.

— De kérem, egy negyed pillanat alatt közölheti az időpontot.

— Sajnálom, már el is múlt félkettő.

— Félreért engem. Én nem pontos időjelzést kértem. Csak annyit mondjon, hogy négy, félöt vagy öt?

Dühösen válaszolta:

— Hallatlan, hogy milyen kíméletlenek a felek! Egy szombatunk van, örülünk, hogy már félkettőt mutat az óra és akkor feltartják az embert. Nem elég, hogy csúcsforgalomban kell a villamosra szállnom, még itt is pazarolnom kell az időt! Látszik, hogy nem dolgozott hivatalban, nem tudja, hogy mennyire várjuk a félkettőt.

— Bocsánat, de én egyetlen szót kértem, maga körülbelül ötvenet pazarolt el. Nem lenne helyesebb, ha megmondaná, hogy...

Félbeszakított:

— Még mindig nem hagyja, hogy elmenjek? A kalap már a fejemen van, az ajtóból jöttem vissza és maga macerálja az embert.

— De..

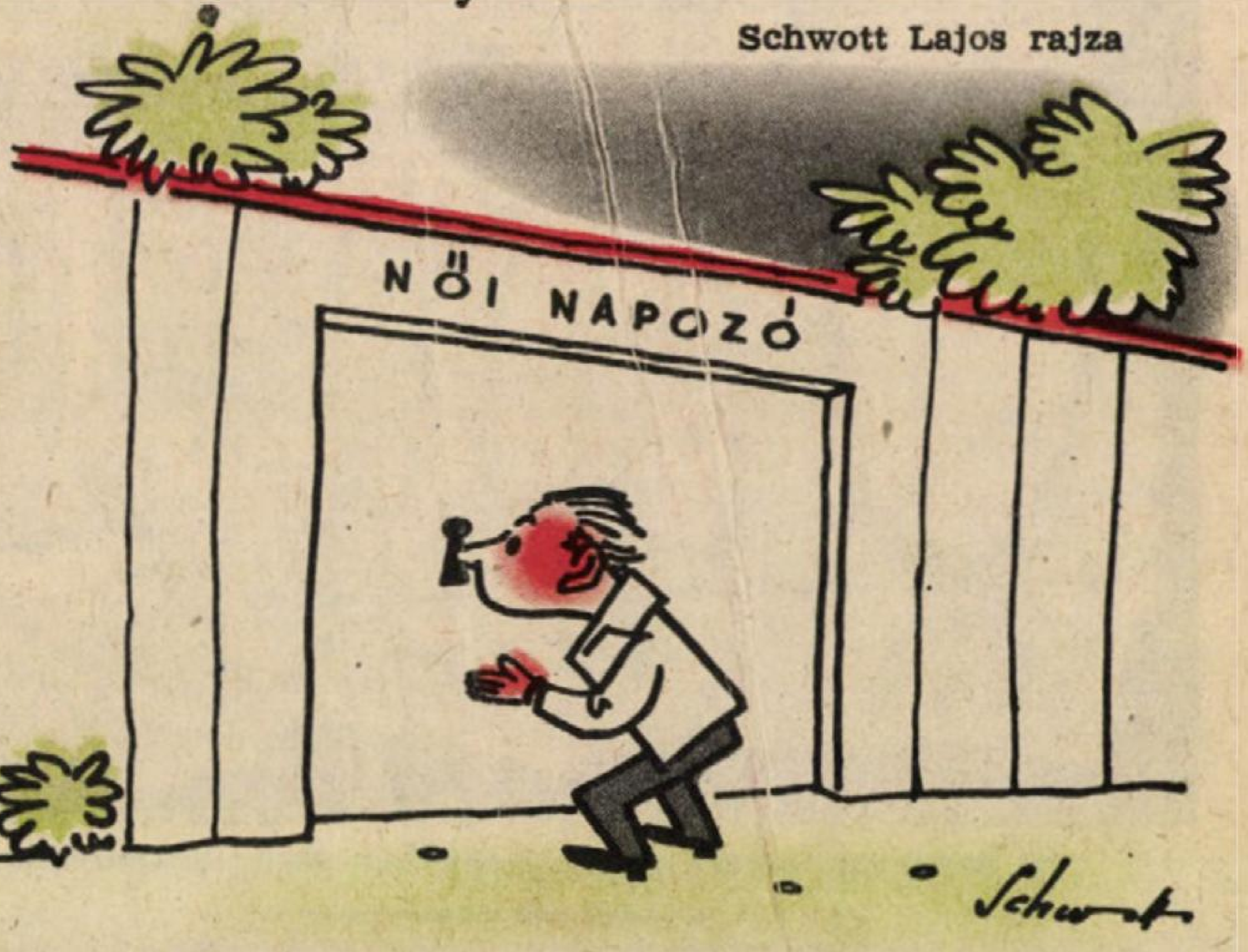
— Semmi de. Felvilágosítás nincs és punktum. A felek elvárnák, hogy akár szombat este tízig is válaszolgassunk. Olyan nehéz megérteni, hogy szombaton félkettőkor már víkend van? Éppen eleget dolgozunk minden nap félkilenctől félötig...

— Köszönöm, ne folytassa! Szóval hétközben félötig van hivatal. Köszönöm!

(palásti)

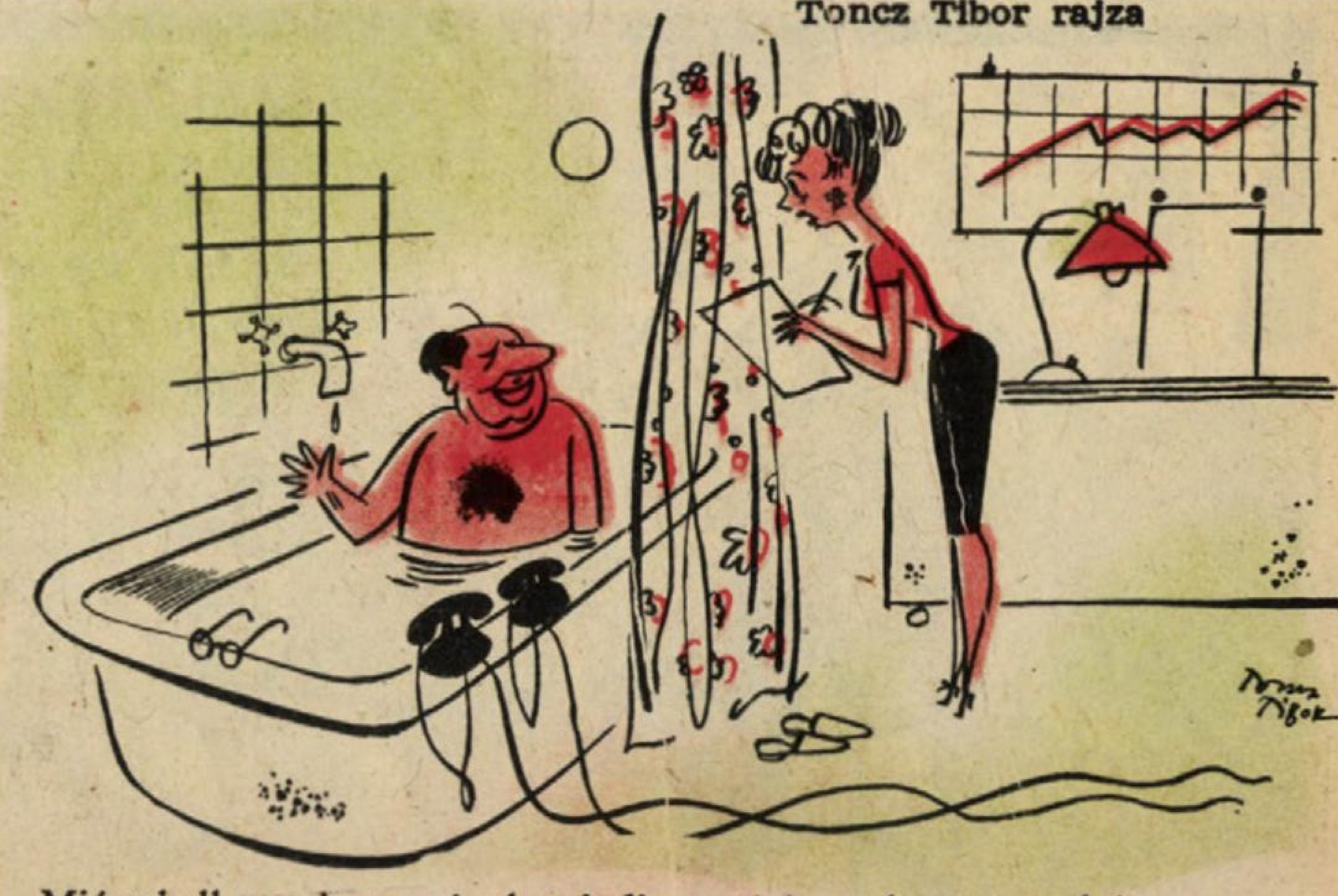
Leánynézőben

Schwott Lajos rajza

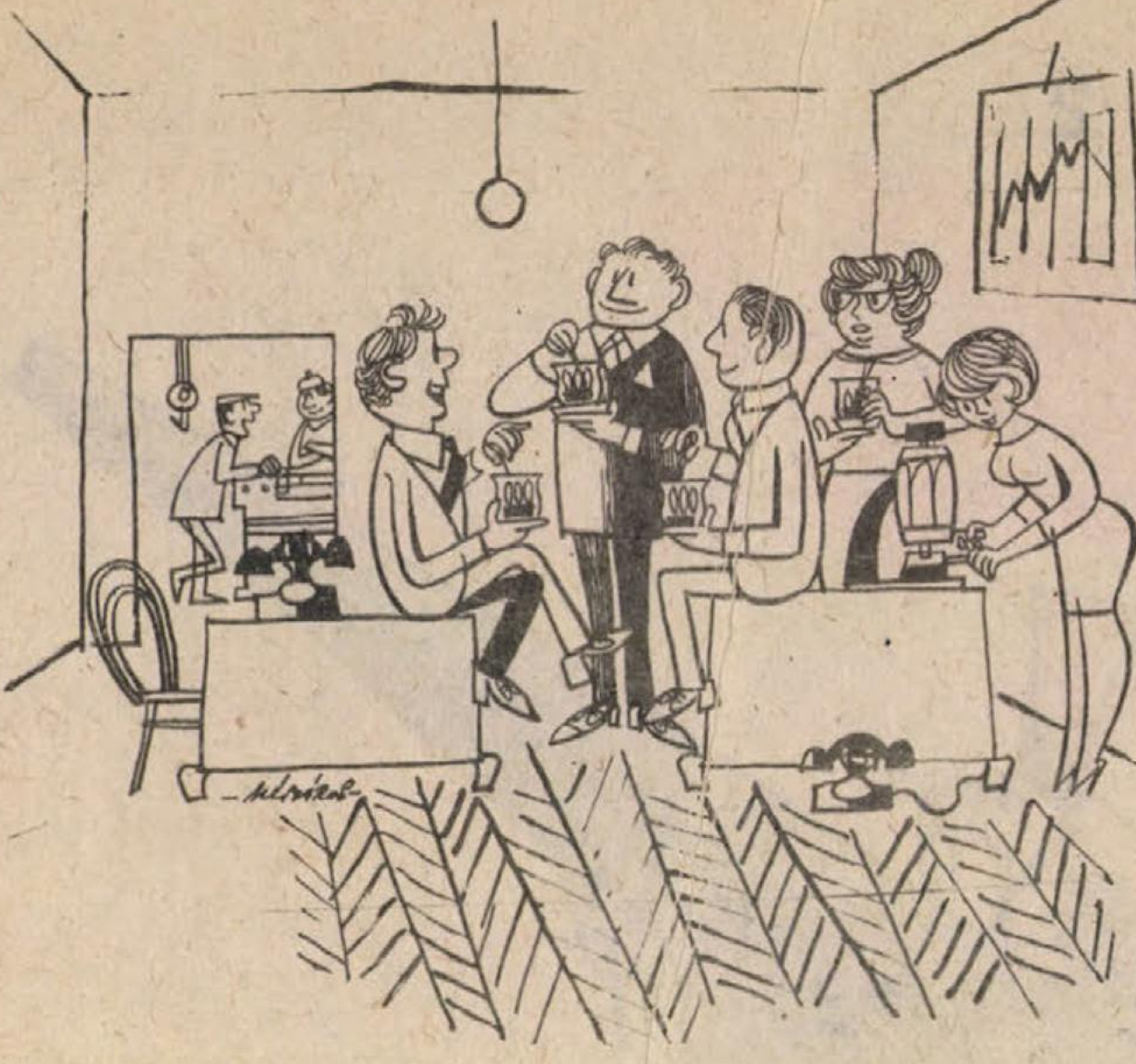
Hadüzenet a sablonnak

Toncz Tibor rajza

– Miért kell egy igazgatónak mindig az íróasztal mögött ülni, mint ahogy azt a Ludas Matyiban rajzolják?

Tűnődés

– Nem értem, miért nem emelik gyorsabban az életszínvonalat?

Ha az asszony nincs vele

Tonez Tibor rajza

– Szerintem olyan jól áll, hogy bűn lenne hozzányúlni...

Új színházi rend

Szegő Gizi rajza

Javaslatunk egy rossz darabhoz

Egyik este kultúráról beszélgettünk a Cimbalom Kávéházban.

– Gyengus nyugati filmeket játszanak mostanság – jegyeztem meg demokratikusan. – Valami hiányzik belőlük...

– Hohó!! – fortyant fel a kövér Meszetneki. – Nem oda Buda, barátocskám! Hát persze, hogy hiányzik valami, mert kivágják. A legjobb részeket úgy kivágják a nyugati filmekből, mint a

pinty. Még a hülye is észreveszi.

– Mondj talán egy konkrét példát – proponálta a higgadt Rézmáz Kázmér.

– Akár százat is! – hetvenkedett a kövér Meszetneki. – Itt van például a Hófehérke. Csak nem gondoljátok komolyan, hogy ez a film eredetileg is ilyen volt?! Nekem, szerencsére már nem lehet mindenféle mesét beadni...

– Miért? Szerinted milyen volt a csonkítatlan történet? – kérdeztem kissé bizonytalanul. – Mit hagytak ki belőle?

– Először is – kezdte Meszetneki –, hiszi a piszi, hogy a Fővadász minden ellenszolgáltatás nélkül futni engedte Hófehérkét.

– Vesztegetésre gondolsz? Honnan lett volna a szegény árvának pénze? – vetettem közbe.

– Ki beszél pénzről, te naiv gyermek? Ott voltak édes kettesben az erdő mélyén, sehol egy lélek, és Hófehérkének nagyon hálásnak kellett lennie, különben... Hát még most sem érted?

– Már megbocsáss. – mondtam kissé elpirulva –, de Hófehérke ártatlan volt! Tűzbe merném tenni érte a kezemet.

– Megégne. Vagy talán nem figyelted, hogy nézték egymást az Ifjú Herceggel a vár udvarában? Hófehérkét már nem sok újra taníthatta a Fővadász, erre mérget vehetsz. Csak persze az izgalmas részeket, sajnos, kivágták a filmből. Mint ahogy azt is kivágták, ami a törpéknél történt.

– Mi bajod azokkal az aranyos fickókkal?

– Hét kéjsóvár, kiéhezett férfi él a rengeteg közepén. Egyik nap betoppan egy védtelen nő, méghozzá egy elég jó nő. Ők meg majd csak úgy pléh pofával nézik? Hahaha!

– A törpék fülig szerelmesek lettek Hófehérkébe, és hódolattal tekintettek fel rá. Ezt senki sem próbálta eltitkolni.

– Plátói vonzalom? Kacagnom kell! Morgó, az az alattomos, vén szatír, fogadni mernék, jó párszor kileste, amikor a pipi vetkőzött. Egy kis sztriptiz, ez a minimum. De el tudok képzelni ennél cifrábbakat is a filmben...

– Akármit beszélsz, Hófehérke végül tisztességesen férjhez ment az Ifjú Herceghez. Hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak, és még ma is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

– A film nem mutatta az esküvőjüket, pajtikám! Lehet, hogy egyszerűen csak összeköltöztek, és lakodalom helyett kiadós házibulival ünnepelték a hepiendet. Valószínűleg amolyan orgiaszerű kis izé volt, mint az Édes életben...

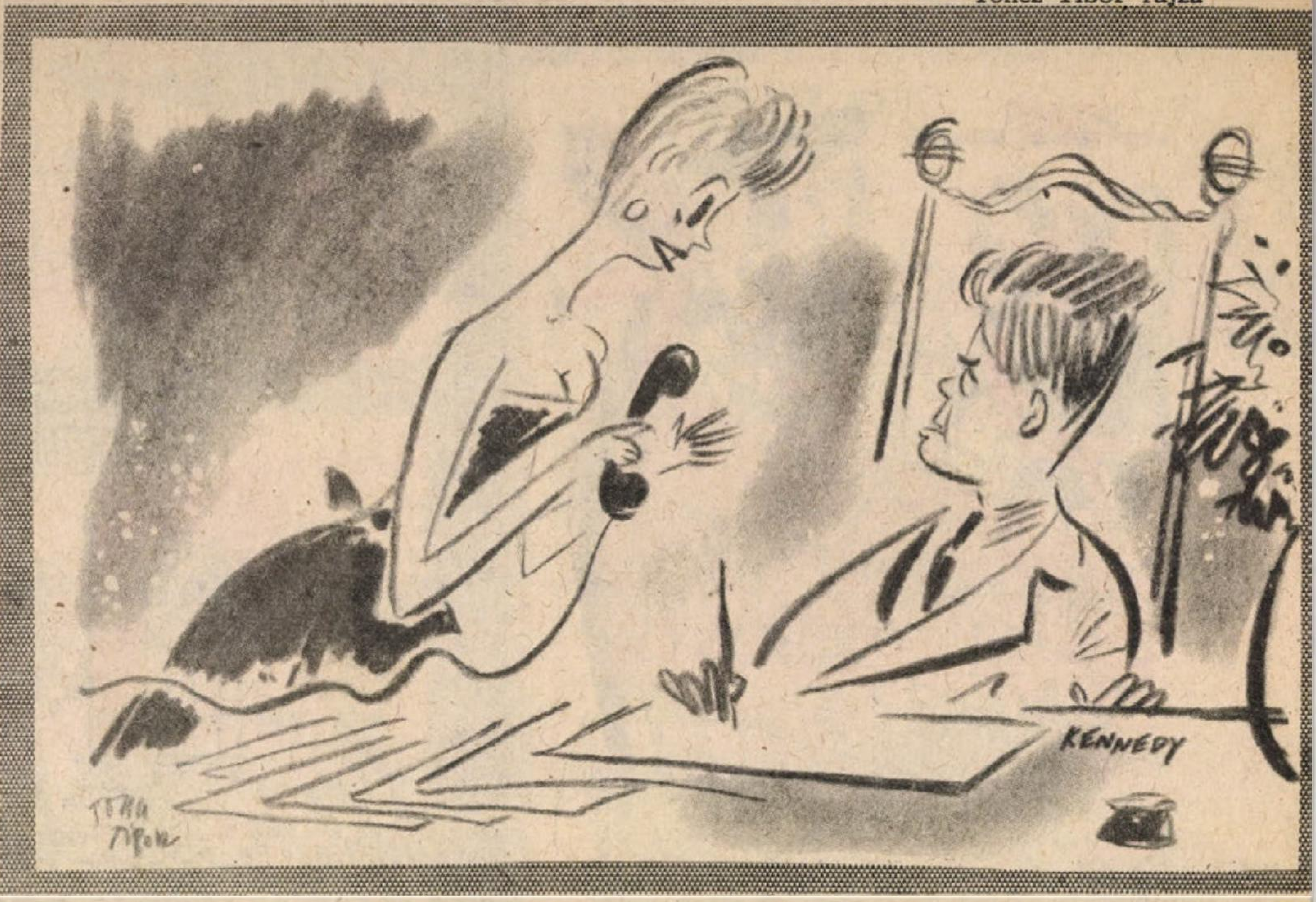
– Na látod – mondta Rézmáz Kázmér –, abból sem vágták ki!

S ezzel egyszer és mindenkorra rehabilitáltuk Hófehérkét.

Dalmáth Ferenc

Fehérházi telefon

Toncz Tibor rajza

– Valami öreg hang megint önálló atomütőerőt követel, elnök úr!...

– Ki az már megint? A De Gaulle, az Adenauer vagy a Churchill?...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSÁSZÁRKEVERÉK...

Április elején a Császárfürdő uszodai pénztáránál vásároltam egy bérletjegyet, amely a rányomtatott szöveg szerint május 1-től október 31-ig érvényes, és tíz fürdésre jogosít. A 16 forintos bérlet három szelvényét szépen le is fürödtem, a negyediknél azonban közölték velem a fürdősök, hogy ez a fajta bérletjegy majd csak november 1-től lesz érvényes. Én meg közöltem velük, akkor fizessék vissza az el nem használt szelvények árát, mert én nem télen akarom magamat megúsztatni, hanem most. Ilyen nincs! – mondották és otthagytak a szárazon...

Szóval a pénzem már úszik, és ha minden jól megy, november 1-től én is úszhatom utána. Valószínű, nemcsak én vagyok az egyedüli, aki bérletjegyet vett, hanem még sokan mások is, akik most ugyanúgy bosszankodhatnak, mint én.

Balogh László

XX., Partizán u. 32.

Ezt olvastuk

Hatalmas létesítmény

Arról tudósít az Esti Hírlap, hogy *Rákosszentmihály és Pesthidegkút* között betonozzák az épülő Villamosipari Kutatóintézetet. Alaposabb helyismeretekkel bíró budapestiek szerint a két terület testvérek közötti légvonalban is jóval távolabb esik egymástól tíz kilométernél, a Dunát is átszelő létesítmény így a világ vitathatatlanul legnagyobb kutatóintézetének ígérkezik.

Nahát, ezek a diplomaták!

Kommentár nélkül közlünk egy részletet az Élet és Tudomány „Peru guánószigetei" című cikkéből:

A fehér mellényű, fekete hátú és szárnyú madarak olyan méltóságos tartással álldogálnak egymás mellett, mint a frakkba öltözött diplomaták, és éppen olyan komolyan végzik fontos „gazdasági tevékenységüket", vagyis negyedóránként ürítenek egy adagot a világnak nitrogénben leggazdagabb trágyájából.

Dr. Árgus

A nők dicsérete

Én jobban szeretem a nőket,
már mint villamos-vezetőket!
A férfi férfiasan fékez,
és indítása olyan éles,
hogy ilyenkor az utas-testek
vad hévvel mind egymásra esnek.
A nő vigyáz! Mert szíve gyengéd,
ő óvja az utast, a gyengét,
s ha felé futok, ajtót tárva
az orrom előtt be nem zárja.

Én jobban szeretem a nőket,
már mint a borbély-fodrásznőket!
Ha férfi nyír meg, csak dühöngök,
mit tesz hajammal! Tudja ördög,
hogy fejemet furcsára nyesve
miért csinálja szögletesre!
A finom női kéz, az oly más,
munkája kecses, könnyű, formás,
s bár hajam itt-ott már-már szürke,
kedvtelve nézem, megszépülve.

Én jobban szeretem a nőket,
kik kiszolgálják a vevőket,
vagy taxin visznek, mint sofőrök,
vagy hátam gyúrják, mint masszőzök,
vagy fogadnak a hivatalban, –
ők mosolyognak nyájasabban!
Mert nem tudom, megfigyelték-e,
hogy bűbájuk, mely arcuk éke,
s amellyel szavukat kísérik,
az urakénál szebben fénylik!

És azért is szeretem őket,
mert hősök tudnak lenni! Főleg,
ha ápolni kell egy-egy férfit,
vagy mikor szerelmüket védik,
szemükben milyen harci tűz ég,
ha veszélyben a férfihűség,
mint gyúlnak bennük ki a lázak,
ha másik nővel szembeszállnak,
hogy harciasan vagy szelíden
megfojtsák őt egy kanál vízben!

Lovászy Márton

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HARAPÓS PANORÁMA

A Kamaraerdő egyik legszebb magaslatán van a Panoráma eszpresszó. Apró asztalkái mellől gyönyörű kilátás nyílik a budai lankákra: igazi panoráma. Ez kell a turistának! – kurjantottam egy nagyot, mikor megpillantottam a presszó feliratát, és egy merész kitérővel nekivágtam a bejáratnak. Egyszer csak egy táblát látok magam előtt, két nyelven beszélő felirattal:

VIGYÁZZ!
A KUTYA HARAP!

ACHTUNG!
DER HUND BEISST!

Elolvastam a figyelmeztetést, megtorpantam, ami érthető is, hiszen nem hoztam magammal pótnadrágot. Rövid tépelődés után, „lesz, ami lesz" jelszóval mégis csak átléptem a veszélyes zónát, és örömmel állapítottam meg, hogy a táblán hirdetett harapós kutyának se híre, se hamva. Ez így is van rendjén, mert hiszen mi az isten csudájának is kellene egy harapós kutyát odaállítani a vendégváró kapuba? Ha viszont nincs harapós kutya, akkor miért ijesztgetik vele a vendégeket? De ha mégis van harapós kutya, miért csak a magyarokat meg a németeket figyelmeztetik a veszélyre?

(teknős)

Magyar állam fizeti!...

Ha a honfitársaink lettek volna!

Erdei Sándor rajza

– Kormányos, tehetnénk egy kis kitérőt, hogy kerek legyen a kilométerpénz!

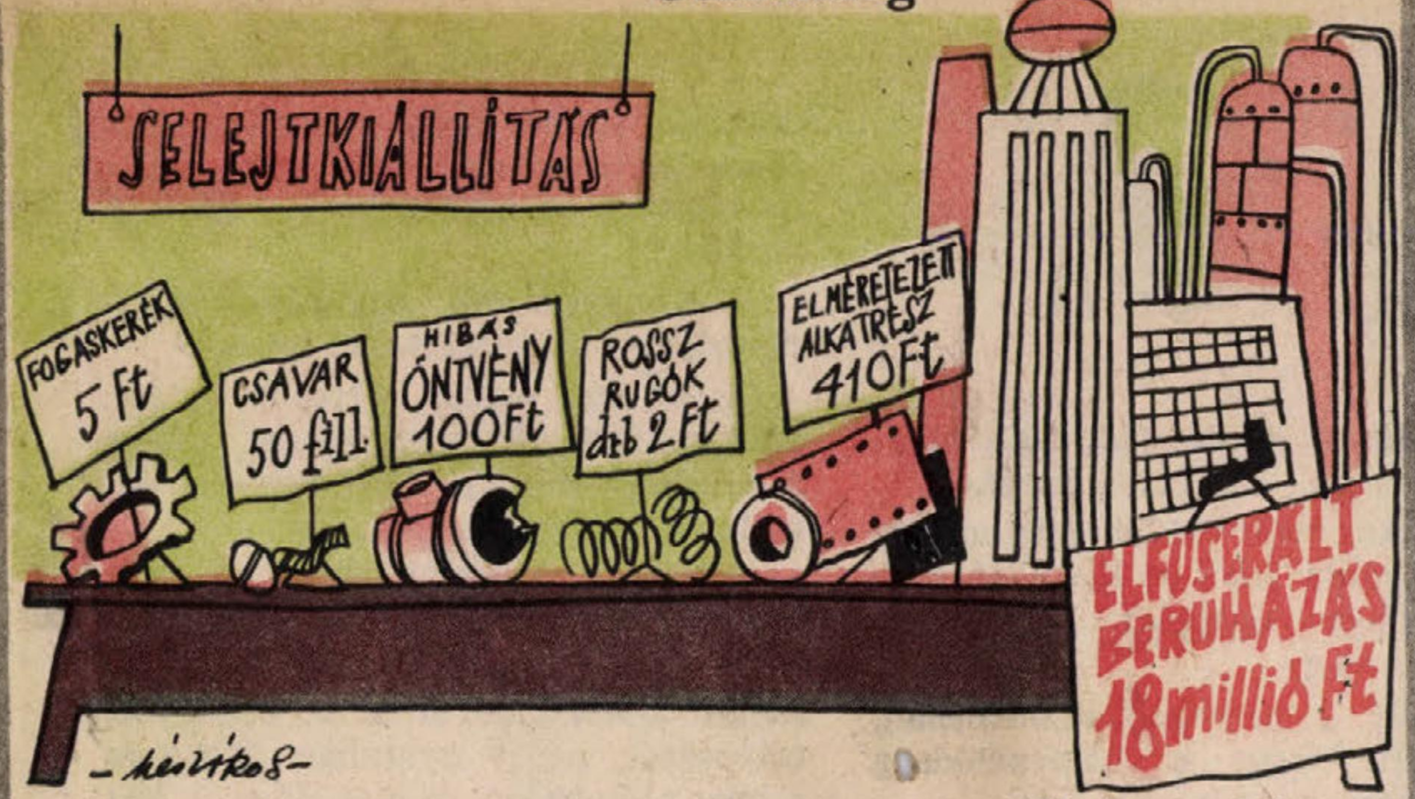
Villa a Balatonnál

Toncz Tibor rajza

– Ó, dehogy, nem a saját helikopterünkkel járunk be Pestre ... Vállalati! ...

Őszinteség

Mészáros András rajza

Sikerült kísérlet

Szűr-Szabó József rajza

– Elúszott az egész! Adjanak még százezret!

Deficites gyár

Hegedűs István rajza

– Jelezzen még, szakikám, majd csak segít rajtunk a m nisztérium!

Fizetni!

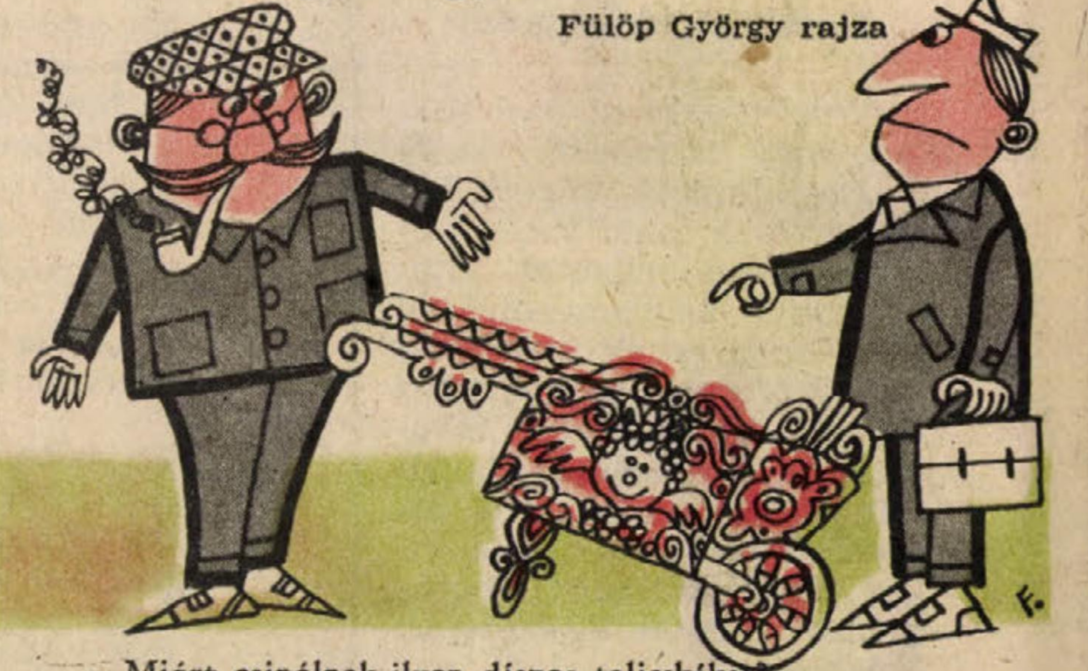
Balázs-Piri Balázs rajza

– Írja a többihez, főkönyvelő kartárs! ...

Pénzügyi fegyelem

Fülöp György rajza

– Miért csinálnak ilyen díszes talicskákat?
– Mert a közönséges talicskák árát alacsonyan állapították meg ...

Így mulat egy magyar gyár!

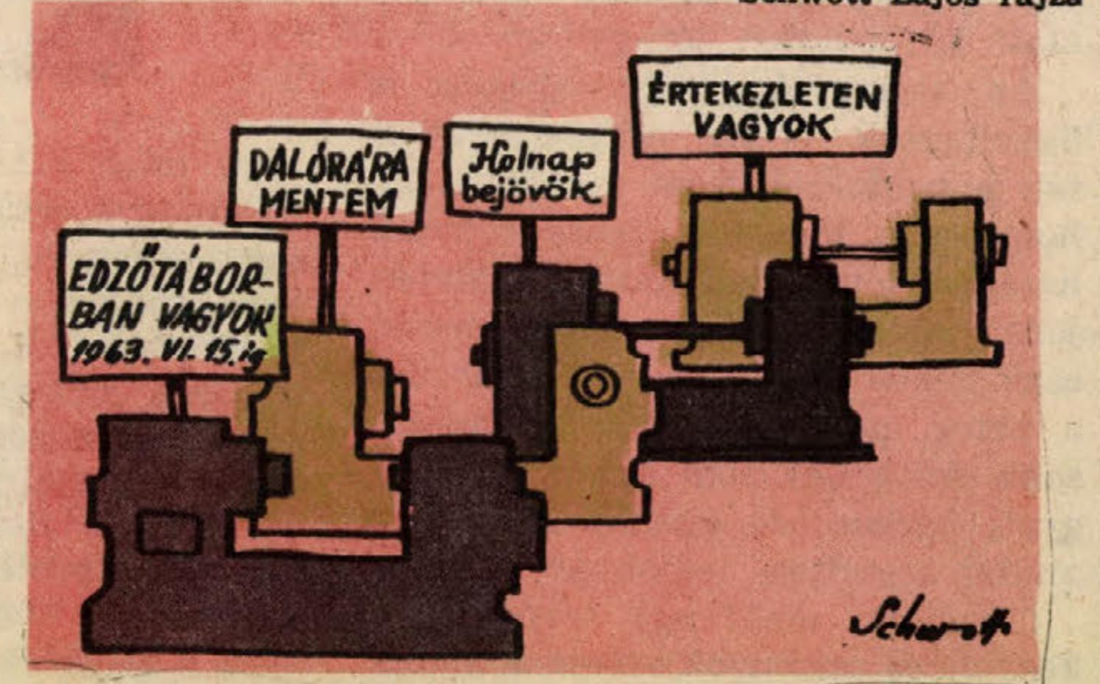
Erdei Sándor rajza

– És hol vannak a külföldi vendégek?
– Fáradtak voltak, hazamentek a szállodába ...

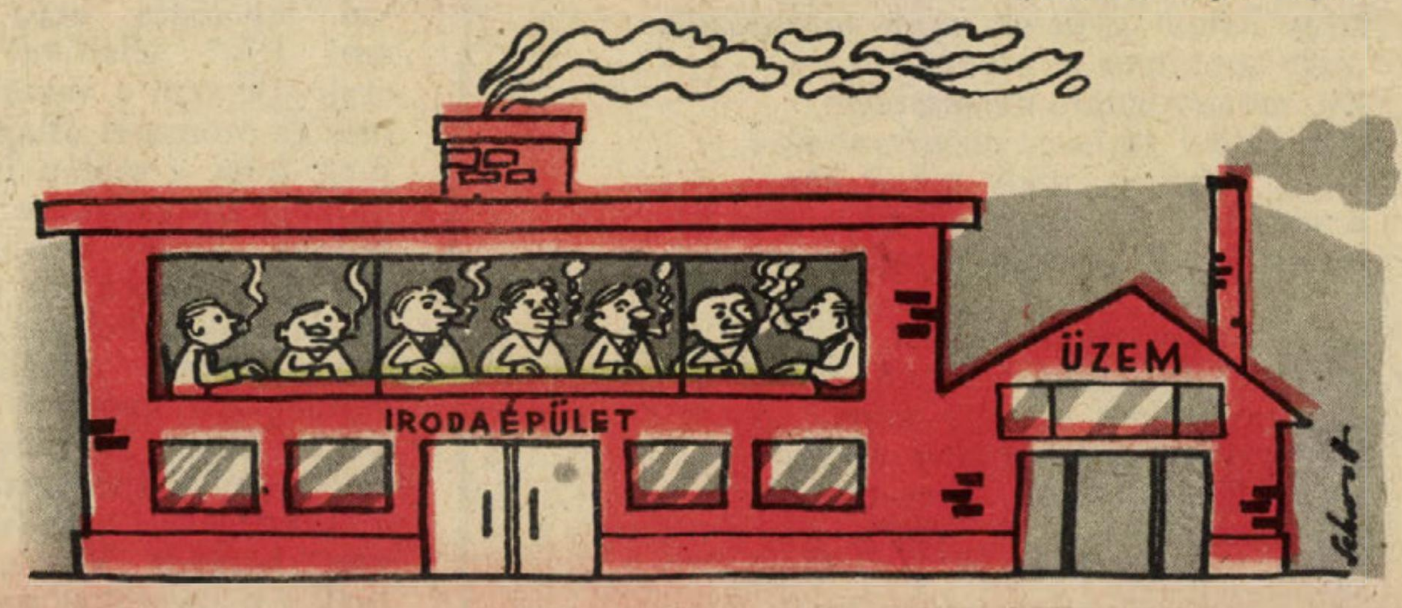
Elfoglalt emberek

Schwott Lajos rajza

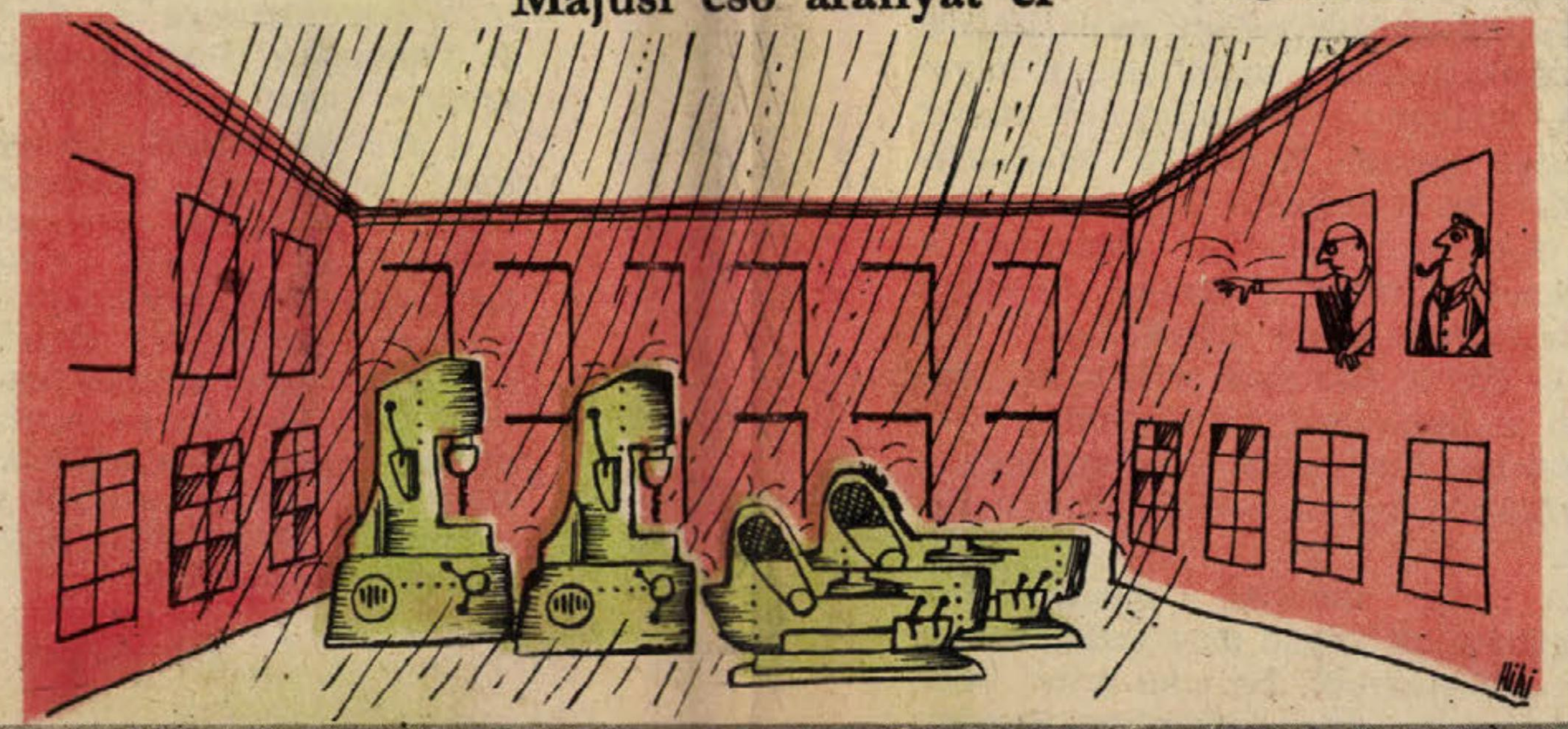
Teljes üzemben

Schwott Lajos rajza

Májusi eső aranyat ér

Hegedűs István rajza

Olcsó üdülés

Szegő Gizi rajza

– Ti hova mentek az idén nyaralni kiküldetésben?

Krúdy Gyula: A titkár

A csíziós könyvek ugyan nem tudnak róla, de annál inkább az elgyötört, hosszadalmasan virrasztók. Váratlanul jön, mint a lódobogás. Ismerősöm így beszélte:

***

— Fiatalember koromban egy kedélybeteg öregembernél voltam házi mulattató, betegápoló, könyvtáros, titkár, hoppmester — már amilyen állása egy magamfajta, ambíció nélküli fiatalembernek akadhat. Egy felvidéki kastélyunkban végre utólérte a másvilági futár a főurat. Bekötötte a lovát az istállóba, ő maga leült a folyosón, hogy még a festmények is megdermedni látszottak jelenlététől.

Akkor már három asszony ápolta a haldoklót, három asszonyhúga, akik a sürgönyeimre az ország különböző tájairól idesiettek, nehogy ellopjanak valamit a hagyatékból. Az egyik asszony hercegné volt, a másik grófné, a harmadik báróné. Különben jelentéktelenek voltak, mint ősanyáik, akiknek arcképei alatt közömbösen járogattam el.

Az asszonyok, hogy egymást is ügyelhessék, persze egyszerre ápolták a haldoklót. Nem mondhatnám, hogy ez a tömeges ápolás kedvező hatással lett volna gazdám szívbajára. Azonkívül éjszakára megint csak nekem kellett egyedül maradni a beteg mellett, aminél mulatságosabb dolog úgy sem akadt az elhagyott házban, de éjszaka mégiscsak aludni szerettem legjobban.

Csináltam tehát egy órarendet a kegyelmes asszonyok számára, amely órarend szerint a napnak bizonyos óráiban mindig csak egyenként inspekcióznak a haldokló mellett. Ügyesen felosztottam a huszonnégy órát, piros betűkkel, az aranyat sem kímélve, órarendet rajzoltam, amelyet a folyosóra függesztettem. Kegyelmes úrnőim azt mondták, ügyes ember vagyok.

Felváltva ápolták az öregembert, aki ennek megörült és tovább élt, mint várták.

***

A hercegné volt az első, aki meguntа a dicsőséget. A hajnali órák voltak az ő inspekciói, mert különben is koránkelő volt.

— Elaludt — mondta suttogva, amint kisurrant a folyosóra, ahol a káplánnal együtt vártuk azt a pillanatot, amikor istenhez kívánkozik gazdánk.

A hercegnét persze alaposan megviselte a napok óta tartó ápolás.

— Igazán nem tudja az ember, hogy mi volna jobb az ilyen szerencsétlen nagy betegnek... Tovább kínlódjon, vagy...

Így szólt a hercegné bizalmasan, egyszerűen, mint a házicselédség előtt szokás.

— Ha legalább valami jó könyv volna itt a könyvtárban, gyorsabban múlna az idő!

Kívánsága parancs volt, nyomban talpraállottam a karosgyertyatartóval.

— A könyvtár az emeleten van.

A hercegnének világítottam a lépcsőkön. A fehér falon olyan volt az árnyékunk, mintha lopni mennénk. A kék ápolónői ruha, amely még a háború alatt került a hercegné ruhatárába, egykedvűen mendegélt mellettem, mint valami keserves, de elmulaszthatatlan kötelesség.

De mire a régi kastély elhagyott folyosójára értünk, a hercegné leült egy hordágyra, amelyen az öregembert szoktuk a levegőre cipelni. És a kísértetekről, házi pletykákról, a helybeli cselédség ügyes-bajos dolgairól tudakozódott. Különösen örült, hogy a kastélybeli szobalányok az egykori várbörtönben szokták lebonyolítani szerelmi találkozásaikat, s éppen úgy meg lehet értük halni, mint a színésznőkért.

Csak a költők hiszik, hogy a hercegnék másformák, mint a többi nők.

Megígérte, hogy a temetés után pártfogásába vesz.

***

A grófné délutánonként szökött ki a folyosóra a nyűgös betegembertől.

— Nem bírom — jelentette ki tragikusan és hollófekete haját piros kendővel kötötte át. — Megbolondulok, amikor rám néz és azt mondja, hogy én is olyan életrabló vagyok, mint a többiek. Ki akarja itt az ő drága életét elrabolni?

Gyanakodva nézett rám, majd meg a káplánra. A káplán lesütötte a szemét, mert nemrég került ki a papneveldéből, de én régebben megszöktem már onnan. Így tehát ő is csak azt kérte, hogy valami mulatságos könyvet szerezzek neki, valami naptárt, amelyben borsos adomák vannak...

— Könyvtárunk szigorúan tudományos — aggodalmaskodtam.

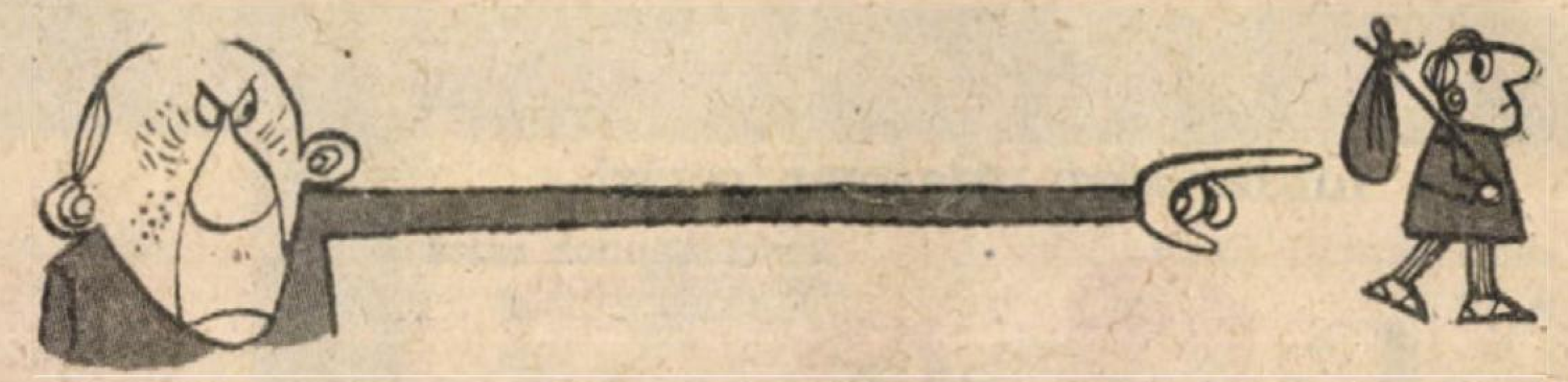
De ő nem sokat törődött velem, utánam jött az emeletre és amikor a hordágy mellett elhaladtunk, váratlanul megtelepedett.

— Sok a kísértet ebben a régi házban? — kérdezte.

No ennek bizonyosan a hercegné szólott a hordágyról és az elhagyott folyosóról, azért nyomban áttértem a házi pletykákra, a szobalányok kalandjaira. A grófnék éppen úgy kedvelik a vidám történeteket, mint akárki mások. A grófnékra éppen annyit lehet utólagosan is gondolni, mint azokra az egyszerű nőkre, akiket valahol guzsaly mellett láttunk és soha sem felejthetünk. Pártfogását ő is megígérte.

...A báróné délelőttönként strázsálta a gazdag öregembert, de egyszer ő is megszökött a digitálisz szaga elől. Rémült arccal jött ki a szobából:

— Emberfeletti szegénynek küzdelme...

Az ablakmélyedésbe vont és így szólt hozzám:

— Mondja, hol van az a folyosó, ahol olyan jókat lehet nevetni?

***

Bevallom, hibát követtem el, mikor megsemmisítettem az órarendet: a lustaságom volt az oka. Minek mulattassam én külön a kegyelmes úrnőket, amikor együtt is tarthatom őket? Az asszonyok ismét együtt és egyszerre ápolták az öregurat, és egyszerre szöktek ki a betegszobából, hogy az elhagyott folyosóra jöjjenek, ahol társaságomban sok vidám órát töltöttek.

Egyszer javában kacagtak a hordágyon üldögélve valami pajkosságon, a cigaretta-füst megtöltötte a folyosót, amikor a lépcsőkön hörögve, hosszú ingben, mezítláb felkapaszkodott az őrizetlenül hagyott haldokló. Kidülledt szemeivel végignézte a jelenetet, aztán a férfiak szokásos bölcsességével így intézkedett:

— Titkár úr, még ebben az órában el fogja hagyni a házat.

Ezután összeesett és a hordágyon levittük a holtat. — Utolérte a futár.

A nők azonban megtartották nagybátyjuk végső parancsát, kidobtak a kastélyból. De nem sokat bántam, mert úgyis meguntam kegyelmes úrnőimet.

Erdei Sándor rajzai

A vidám buszvezetők három cselfogása

– Közlekedéstechnikai tanulmány –

A nagyvárosi közlekedés jelenségeit megfigyelő szakember a buszvezetők szórakozását szolgáló cselfogások három főtípusát különbözteti meg.

1. cselfogás: A ráijesztés

Oly esetekben alkalmazzák, amikor kihívó módon nagyszámú várakozó merészkedik egybegyűlni a megállóhelynél a járdaszélen. Ilyenkor a jármű nagy sebességgel közeledik a megállóhoz, lehetőleg az úttest belsejében, hogy közvetlenül a megállóhely előtt éles kanyarodóval egyenesen nekirohanjon a várakozó csoportnak. Így azt a benyomást kelti, hogy felszalad a járdára, és eltapossa az ott ólálkodókat. Persze, ez nem következik be, mert a vezető az utolsó pillanatban ívelt fordulattal szépen a járdaszegélyhez állítja kocsiját – de nagyon mulatságos, ha az emberek riadtan szétugrálnak a feléjük rohanó behemót láttán.

2. cselfogás: A csúsztatás

Az utóbbi időben ügyes iparművészek sárga és fehér vonalakkal, nyilakkal díszítették a járdákat a buszmegállóknál. E járdafestmények rendeltetése, hogy az utazóközönséget fegyelmezett várakozásra késztesse, ami olykor meg is valósul.

A csúsztatás cselfogását ugyancsak akkor alkalmazza a vezető, ha sokan várakoznak, és véletlenül tényleg rendezett sorban. Ilyenkor a kocsit ügyesen a sorjelző vonal elé, vagy mögé kell csúsztatni két-három méterrel, és ott megállítani. Az eredmény remek: a várakozók rendje felbomlik, érvénybelép az ököljog, s az ádáz küzdelem látványa bizonyára nagy mulatság... hiszen, ha nem volna az, miért gyakorolná oly sok buszvezető ezt az egyszerű, de hatékony cselt?

3. cselfogás: Az egérfogó

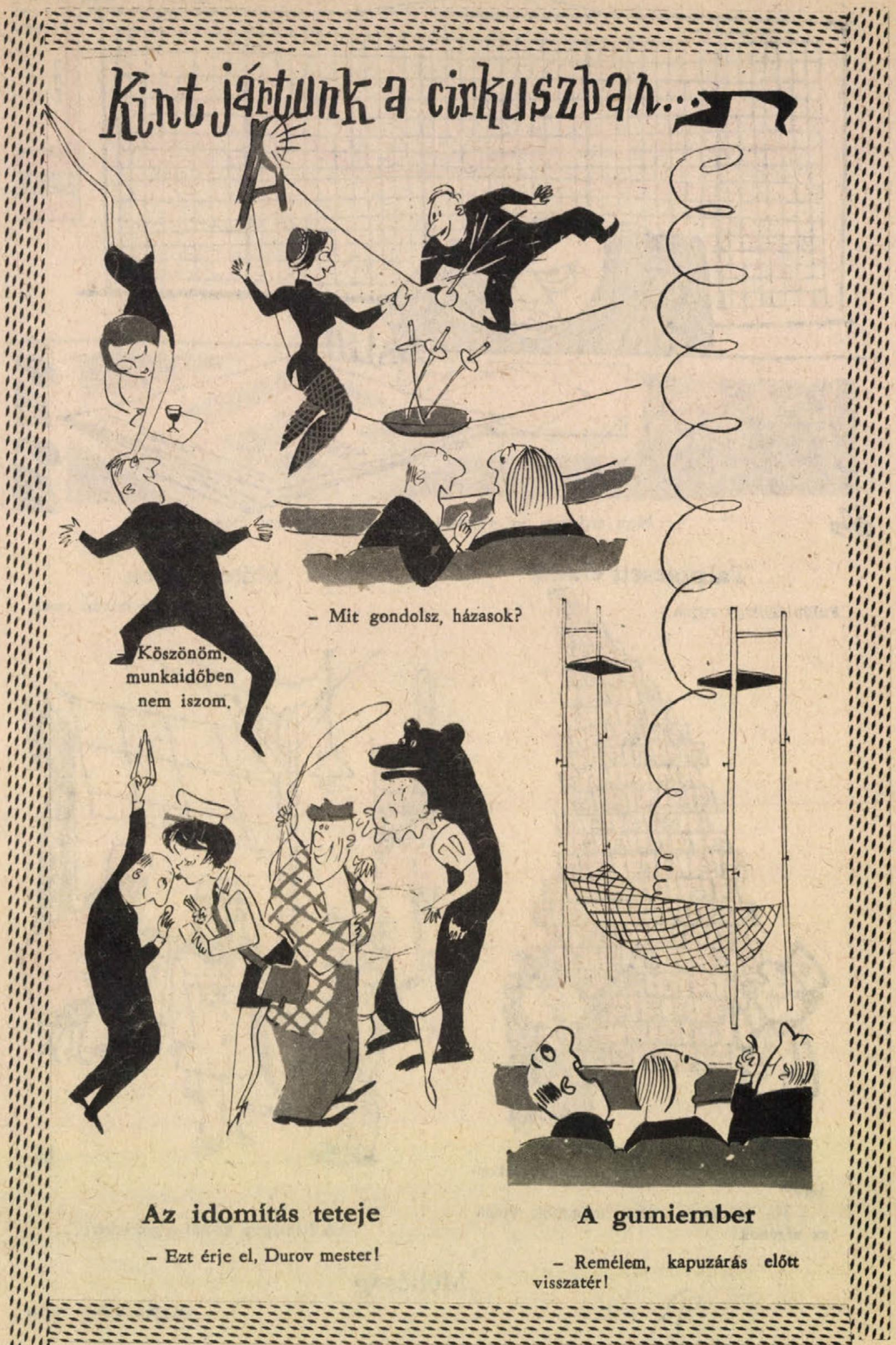
Az előző kettővel ellentétben, ez a fogás gyér forgalom idején alkalmaztatik, ha a megállónál kevesen vannak. (Inkább trolivezetők kedvelik, autóbuszok kevésbé.) A tréfa kétféleképpen bonyolítható le. Vagy megvárjuk, míg a magányos utas fellép, és akkor csukjuk rá az önműködő ajtót, beszorítva egész testét, vagy legalább kabátja szárnyát. Vagy pedig – ez az ügyesebb, mutatósabb, bár kissé veszélyes megoldás –, amikor a gyanútlan utas a fogantyúhoz nyúl felszálláskor, kinyújtott kezét kapjuk el az ajtószárnyak egérfogójával. A makacs közlekedőt esetleg vonszolhatjuk is egy-két lépésnyire az induló kocsival, aztán a bentlevő utasok üvöltő kórusára és a jegykezelő vészcsengőjére megállunk, elbocsátjuk a tréfa áldozatát.

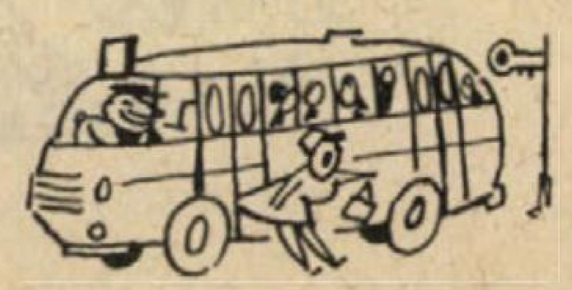
*

Igenis, szerkesztő úr, természetesen hozzáírom: a fenti tréfálkozások nem jellemzőek a budapesti közlekedésre. Csak szórványos jelenségek. Szó sincs róla, hogy valamennyi buszvezető állandóan űzné ezeket a játékokat. Azt sem mondom, hogy egyik-másik rendszeresen, vagy valamennyi egyszer-egyszer. Mondjuk így, szelíden és szolidan: egyik-másik csinálja egyszer-egyszer.

Csak egy kicsit sokan. És egy kicsit sokszor.

E. J.

Kiábrándult gyárigazgató

Szűr-Szabó József rajza

– Nem érdemes itt gyártani semmit... Mindent megvesznek!

Talpraesett eladó

Fülöp György rajza

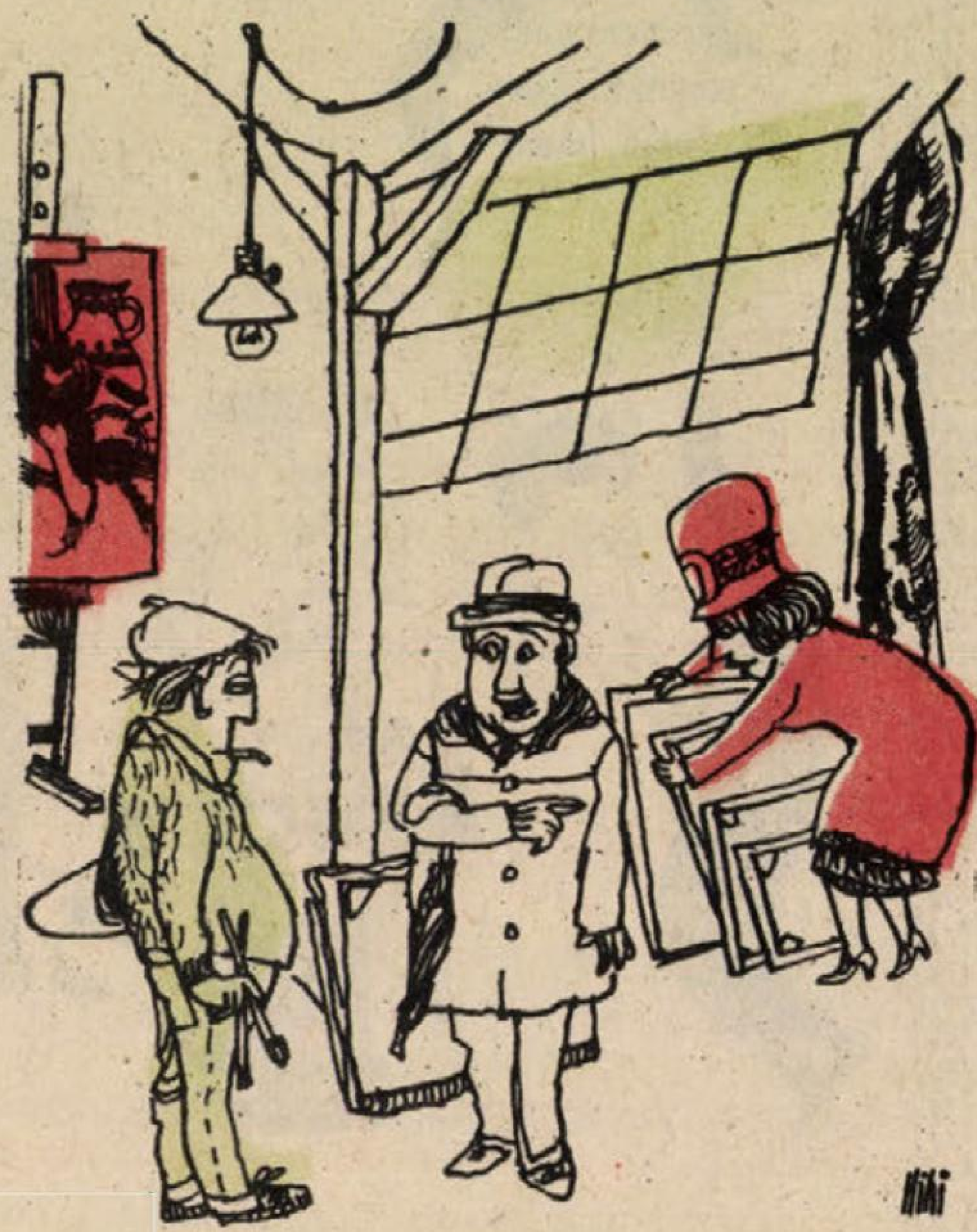

– Kérem, jó ez az afganisztáni leveskonzerv?

– Ha jó lenne, akkor megették volna az afgánok!

Műteremben

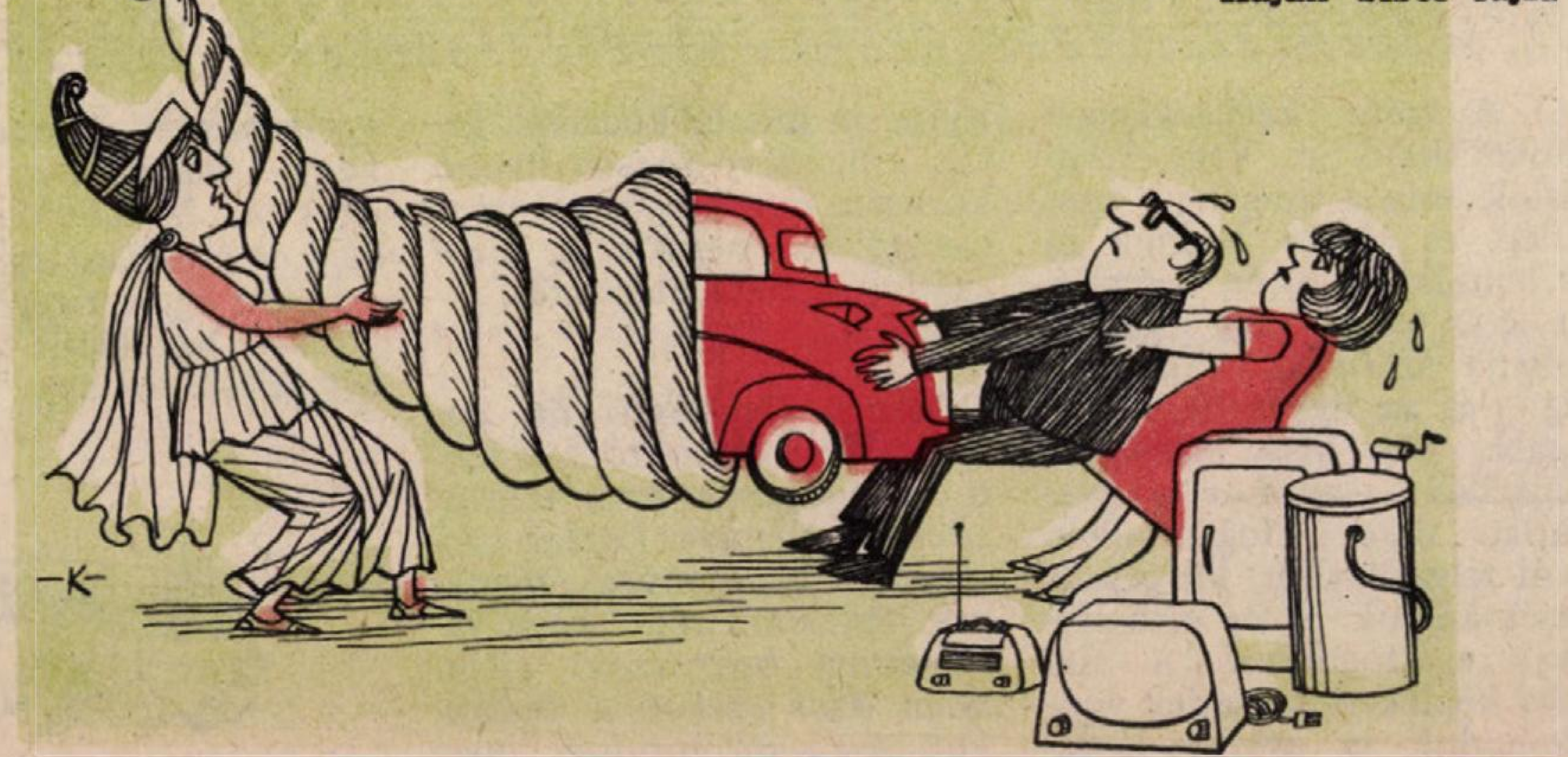
Hegedűs István rajza

– A feleségem él-hal a giccsekért...

Mohóság

Kaján Tibor rajza

Népszerűek a téesz-klubok

Fülöp György rajza

– Gyere Mihály a határba, kezdődik a garden party!

Papucs a divat

Vasvári Anna rajza

– Képzeld, szívem, majdnem cipőben mentem el otthonról . . .

öregfiúk

(Két férfi találkozik a villamoson.)

X.: *Szervusz, öregfiú!*

Y.: *Szervusz! Izé, honnan is ismerjük egymást?*

X.: *Azt hittem, legalább te emlékszel rá. No sebaj. Fél perc alatt kitotózzuk. Én ötvenegyben általános tűzoltóparancsnok voltam a Dunántúlon.*

Y.: *Nem jó. Akkor a Pantomim Színház művészeti dramaturgiáját patronáltam.*

X.: *Talán ötvennégyben dolgoztunk együtt a Sajtközpontban?*

Y.: *Ki van zárva. Ötvenhárom és ötvenhat között a Gőzigazgatósághoz tartoztam, mint főreferens.*

X.: *Esetleg ötvennyolc körül találkoztunk sportvonalon?*

Y.: *Ez se lehet. A múlt szerdáig az Egészségügyi Akadémián adtam elő kinológiát.*

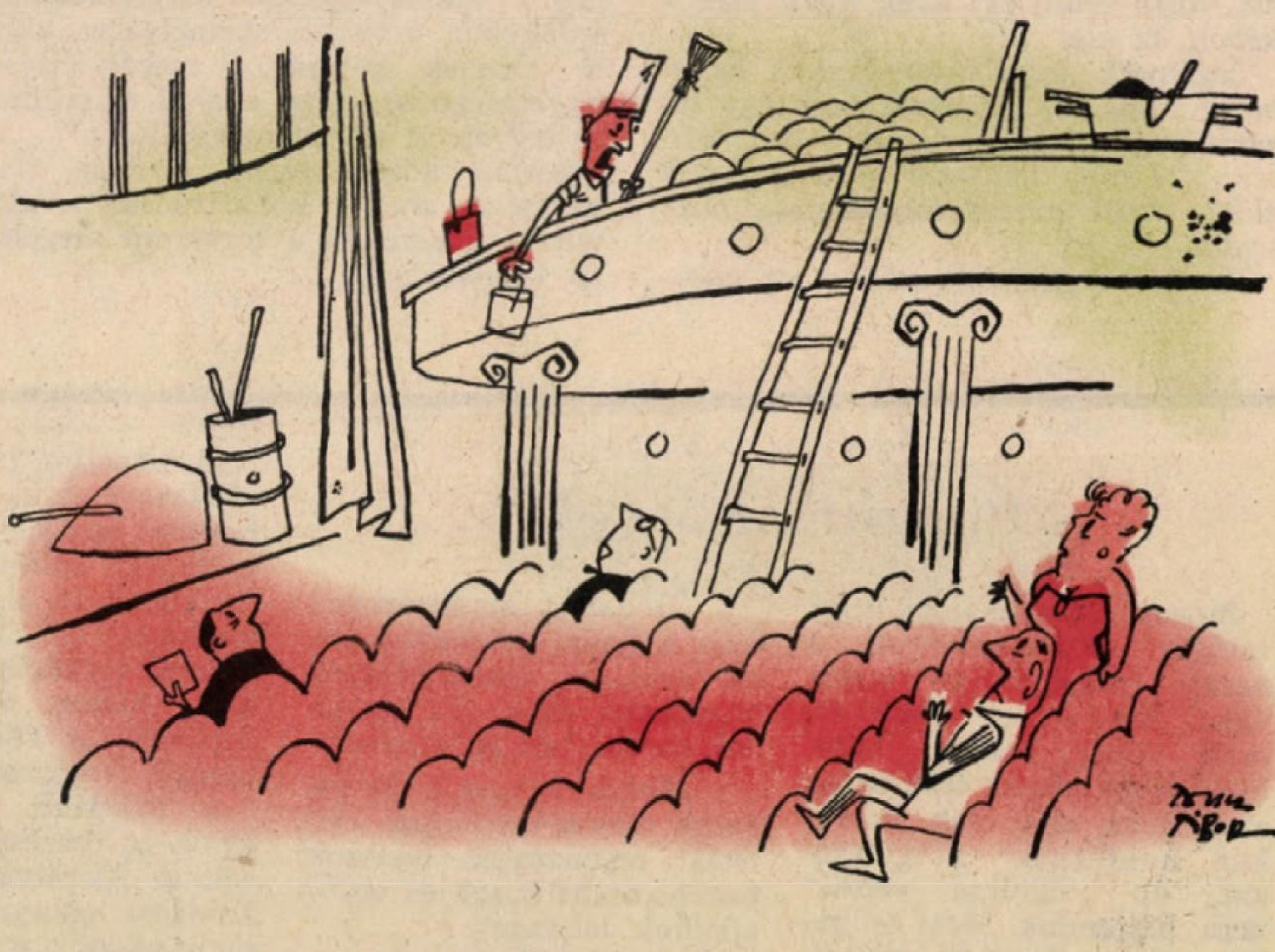
X.: *Most már végleg nem tudom . . . Várj csak! . . . tegnap kineveztek a Búgócsigagyár vállalatvezetőjének.*

Y.: *Stimmel. Én vagyok Povács, a helyettesed!*

(d—th)

A nyitás napján

Toncz Tibor rajza

– De furcsa népek vannak! Egyedül gürcölök, de azért elvárnák tőlem, hogy időre kész legyek! . . .

Csábító ajánlat

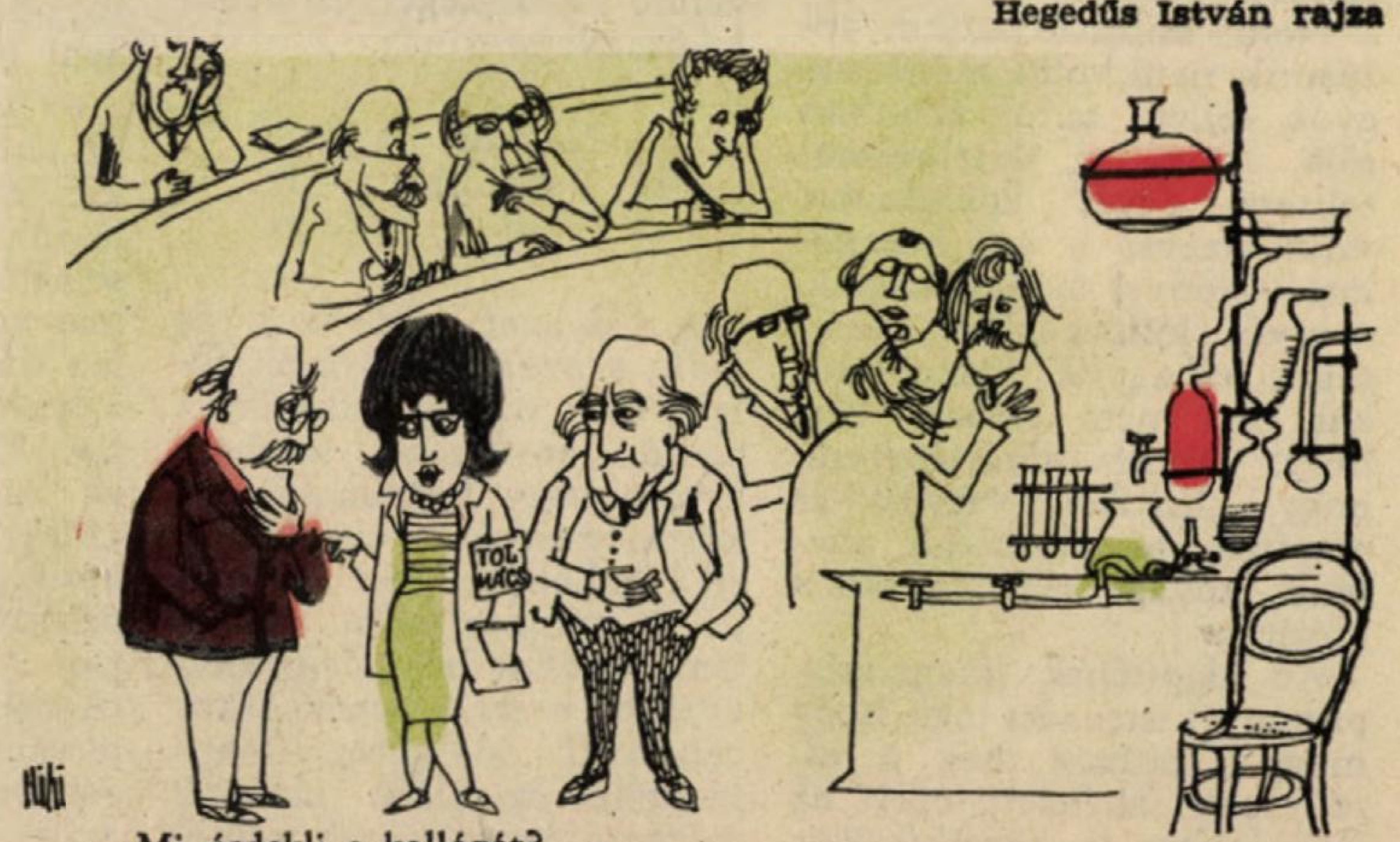
Szegő Gizi rajza

– Jöjjön fel, Micike, nálam jól lehet venni a Petőfi-adó műsorát is . . .

Tudományos szimpozion

Hegedűs István rajza

– Mi érdekli a kollégát?
– Az, hogy hol lehet ilyen pompás bőrzakót kapni . . .

MOHÁCSI IDILL

A Kisfaludy Károly leánygimnázium előtt kedves park terül el, játszótérrel. A tízpercekben ide jönnek le a kékruhás lányok. A kisebbek játszanak, a nagyobbak sétálnak, beszélgetnek. Most egy kerékpáros fiatalember fordul be a sarkon, lefékez. Egy magas, fekete lány válik ki a többiek közül, és odamegy a fiúhoz. Nagykomolyan kezet fognak, társalognak. A lány arckifejezésével, s minden mozdulatával azt igyekszik udvarlójának, és a világnak tudomására hozni, hogy ő már egy felnőtt hölgy. A fiú – és a világ képviseletében én – ezt el is hisszük neki.

Aztán csöngetnek, a fiú megértően búcsút vesz, lopva kezetcsókol a hölgynek, és elkarikázik.

A hölgy ezután a játszótérre szalad, és hintázni kezd...

LÁNYCSÓK

„Lánycsók – 4 km." – hirdeti a mohácsi országúton egy útjelző tábla. Álmodozva andalogtam e lírai falucska felé. Lánycsók... Milyen békés, idilli lehet egy ilyen nevű falucskában az élet...

Legények foglalatoskodnak a határban –, derűsek, arcukról csak úgy sugárzik a megelégedettség. Hát persze... Csupa lánycsók itt a legények élete, attól ez az elégedettség bizonyára.

Aztán megtudom, attól ez az elégedettség, hogy nemrégen sikerült leváltani a téeszük alkalmatlan, basáskodó vezetőit – egy csöppet sem lírai, nagyon is botrányosan viharos közgyűlésen...

BIRJÁN

A mohács-járási Tanács iratai között böngészgetve találtam az alábbi okiratot:

„A vb. a beszámolót elfogadja és javasolja a Tanácsnak, hogy határozatában mondja ki, hogy a közrend és közbiztonság területén minden tanács-

tag a szabálysértések megelőzésének érdekében azokat a személyeket, akik el akarják követni a szabálysértést, figyelmeztesse, hogy ezáltal elkerülhető legyen az eljárás megindítása."

Birján község tehát a világ első helysége, ahol a közbiztonság területén is bevezették a tervszerű megelőző karbantartást...

TÖTTÖS

A környékbeliek azzal húzzák a töttösieket, hogy övék a világ legfejlettebb mezőgazdasága. Mert ónáluk nemcsak az igavonásban váltotta fel a lovat, ökröt a traktor, hanem ünnepélyes alkalmakkor ökörsütés helyett is – traktort sütnek...

Nemrégiben az történt ugyanis, hogy tűzoltó-gyakorlat közben azt gyakorolták a töttösiek, hogyan kell egy égő szalmakazal közepéből kimenteni a traktort – s eközben a traktor, az egész falu szemeláttára tönkreégett...

MEKÉNYES

Ahogy szerte az országban, úgy Mekényes község egyik választókerületében is jelölőgyűlésre jöttek össze annak idején a választópolgárok, hogy eldöntsék, kit jelöljenek tanácstagjuknak.

A gyűlés előadója igen tartalmas beszámolót tartott, bátran rámutatott a még meglevő hibákra, és foglalkozott az előttük álló feladatokkal.

A beszámolót élénk vita követte. A község szépítésére, fejlesztésére, a téesz munkájának megjavítására több javaslat is elhangzott – és az emberek a jólvégzett munka tudatában mentek hazafelé.

Mindössze egy kis hiba történt. Az utcán jutott eszébe valakinek, hogy elfelejtettek tanácstagot jelölni...

Dunai Ferenc

Új kritikai nagydíj

Bízvást elmondhatom, hogy mindig szívügyem volt a hazai irodalom és stílus ügye. Ha József Attila ismert volna, egészen bizonyos, hogy engem nem soroz azok közé, akik csak „szívükön hordoznak" közgondokat, de „vállukra venni" nem hajlandók. Most is bebizonyítom, hogy én anyagilag is hajlandó vagyok áldozni irodalmi stílusunk fejlesztéséért, jelesül a magyar kritikai stílus színvonalemeléséért.

Nem mintha kritikai stílusunk nem volna máris nagyon fejlett, tartok azonban tőle, hogy új tartalommal telített egyes kölcsönzött mesterszavai a sok használattól idővel megkophatnak, s egyes különc-ízlésű esztétáink elhagyják használatukat. Ezt nem szabad tűrnöm. Ezért elhatároztam, hogy „Kritikai Nagydíj"-at alapítok, természetesen szerény anyagi tehetségemhez mérten.

Az alapítónak (magánalapítvány!) istenadta joga, hogy maga határozza meg a díj pályázati feltételeit, ezért az alábbiakban a következőket rendelem el:

1. Irodalmi alapítványom célja a hazai esztétikus stílus ápolása, eredetiségének ösztönzése, elért színvonalának tartása, sőt fejlesztése.

2. Ehhez képest a díj pályázói csakis kritikusok, esztéták, recenzorok, lektorok, pszichoanalitikusok és vezércikkírók lehetnek.

3. Az alapítvány összege 150 (százötven) forint, amelynek évi 4 százalékos kamata – mintegy 6 forint –, alkotja az esztendőnként kiosztásra kerülő díj összegét, az alábbi fokozatok szerint:

a)	Nagydíj	2,50 Ft
b)	Vezérdíj	2,– Ft
c)	Fődíj	1,50 Ft

A pályázat nyilvános és nyílt, s azon a pályázók folyó évi összes cikkeikkel (esszé, tanulmány, színházi kritika vagy beszámoló, erkölcsnemesítő buzdítvány stb.) vehetnek részt. Elegendő a nyomtatásban megjelent írásokat beküldeni, olyképpen, hogy a szerző piros ceruzával aláhúzva dokumentálja az alább taxatíve meghatározott szavak minél sűrűbb előfordulását.

a) Alapállás, *b)* Hozzáállás, *c)* Hangvétel, *d)* Hangütés, *e)* Erkölcsi tartás, *f)* Egyfajta (ez és ez), *g)* Túlmutat rajta, *h)* De ellenkező előjellel, *i)* Áttételesen, *j)* Előrelépés, *k)* Eszmei tartalom (vagy jobb híján esetleg: Eszmei mondanivaló), *l)* Tükrözi, *m)* Kicsengés (végkicsengés).

4. Pályázati személyi űrlapok és összesítő kimutatások az Alapítvány Központi Irodáján igényelhetők, személyenként 2,40 Ft portó- és kezelési díj ellenében.

5. Azonos feltételekkel versenyző pályázók közül az kerül előnybe, aki legalább a „hangvétel" mesterszót már 1953-ban (a felfedezés évében) is használta.

6. Az Alapítvány kiegészítő részét alkotja az Esztétikai Emlékérem. Ezt a cérnára fűzhető, és a nyakban viselhető érmet minden irodalmár megkaphatja, már egyetlen írásmű alapján is, persze a fenti dokumentumok alapján. Az érme elülső lapján az ország címere látható „Magyar Népköztársaság" körirattal, hátlapján pedig pálmalevéllel övezett „2 forint B. P." dombornyomás. (A szükséges érmeket az Alapítványi Iroda az Állami Pénzverdével egyetértésben máris közforgalomban tartja. Ki-ki a pénztárcájából előveheti, az Iroda csak a kilyukasztást vállalja.)

Ezek az Alapítvány pontozásai. Most még szóvá kell tennem (amiről persze a nagyközönség nem tudhat), hogy a Hungária kávéházban egy maszek ellenfelem, értesülvén alapítványom fennkölt feltételeiről, kijelentette, hogy ő tíz forinttal magasabb ellenalapítványt tesz, kizárólag olyan esztéták részére, akik a fenti műszavakat ezután egyáltalán nem használják, sőt egészen más szakterminológiát, és stílusjelleget alkalmaznak. Ezt a hivalkodó és hagyományromboló álláspontot kereken vissza kell utasítanom.

Nemcsak azért, mert az ő díjkiosztása egyfajta téves hangütést jelentene kritikai stílusunk eddigi erkölcsi tartásában, noha ennek hozzáállása máris helyesen tükrözi – bár áttételesen –, hazai esztétikai hangvételünk alapállását, amellyel már rég túlmutat előrelépésünk végkicsengésén – mondom, nemcsak ezért, hanem főleg amiatt, mert ezzel tökéletesen aláásná egész erkölcsi irodalmunk nemzeti létét.

Csak azt nem tudom, hogy ellenkező előjellel-e, vagy egyébként is.

Simon Zoltán

ELAVULT KÖZMONDÁSOK

A világegyetemet kivéve semmi sem tart örökké, így a közmondások időszerűsége sem. Ahogyan a régi gyógyszereket időnként át kell vizsgálni, ugyanúgy szemügyre kellene venni a közmondásokat is, nem veszítették-e el hatóanyagukat, alkalmazhatók-e mai életünkre. Vegyünk csak néhány példát.

Ki korán kel, aranyat lel. Minek, úgyis be kell szolgáltatni.

Asszony verve jó. Éljen a Nemzetközi Nőnap!

Lassú víz partot mos. Főként árvízvédelmi gátak hiányában.

Nem kell az ördögöt a falra festeni. A freskófestészet mindenképpen kiment a divatból.

A jó bornak nem kell cégér. A rossznak sem kell, az alkoholisták minden reklám nélkül rúgnak be.

Amelyik kutya ugat, nem harap. Nem lehet egyszerre ugatni is és harapni is.

Új seprű jól seper. De hol lehet kapni?

Ha ló nincs, a szamár is jó. A gépesítés sem kutya.

A botnak két vége van. Ennél már jelentősebb ismeretelméleti felfedezések is vannak.

Egy fecske nem csinál nyarat. Kettő sem.

Az alma nem esik messze a fájától. Ez már Newtont is elgondolkoztatta.

Az úr a pokolban is úr. Lassanként már csak ott.

Minden csoda három napig tart. Ilyen csoda már nincs is.

A harag rossz tanácsadó. Ma már inkább az újságokhoz és a rádióhoz fordulnak tanácsért az emberek.

Az nevet, aki utoljára nevet. Ez az elv nem elég egy esztrádműsorhoz.

Ne szólj szám, nem fáj fejem. És a frontátvonulás?

Ki mint él, úgy ítél. Kivéve a képmutatókat.

Sok lúd disznót győz. Ezt a mecscset még senki sem látta.

Gazda szeme hizlalja a jószágot. A takarmányozás terén már túllépték ezt a tant.

Addig nyújtózkodj, amíg a takaród ér. Várjuk ki, amíg hosszabb takarót is lehet kapni.

Gyakorlat teszi a mestert. Ne becsüljük le az elméleti munkát, szaktársak!

Szegény ember vízzel főz. Víz nélkül gazdag ember sem tud főzni.

Evés közben jön meg az étvágy. Néha elmegy.

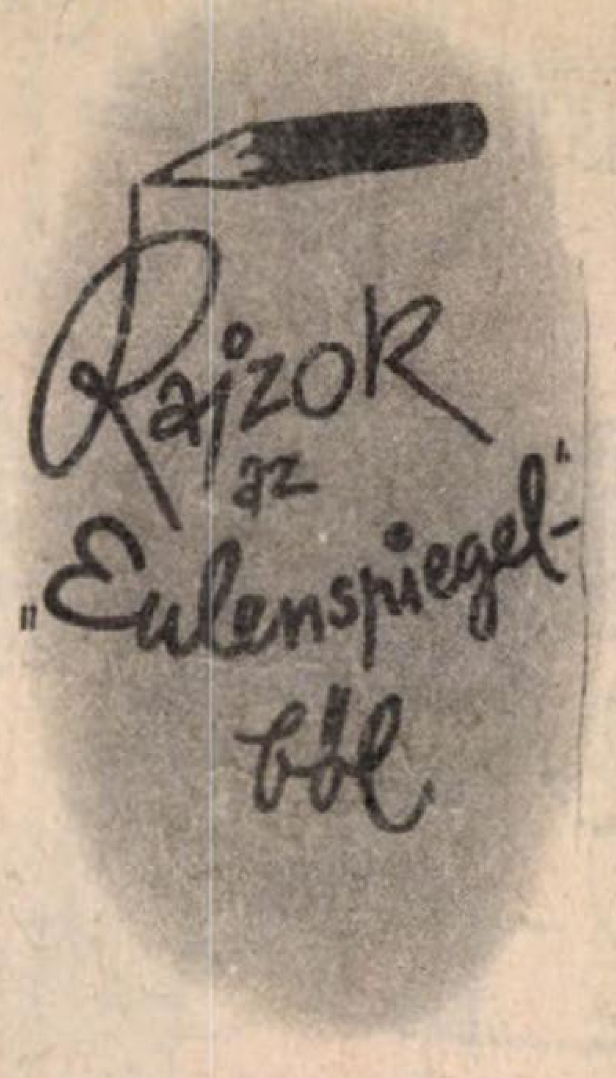
Okos enged, szamár szenved. Az igazi művész is szeret szenvedni.

Hosszú betegségnek halál a vége. Hosszú egészségnek is.

Munka után édes a pihenés. Néha munka közben is.

Vannak aztán olyan közmondások is, amelyeknek a központi problémája még mindig megoldatlan. Ilyen például ez a közmondás: *„Várt lány várat nyer."* Mit csináljon vele, amikor a Vár rendeltetése körül még mindig folynak a viták?

Feleki László

Ádám és Éva

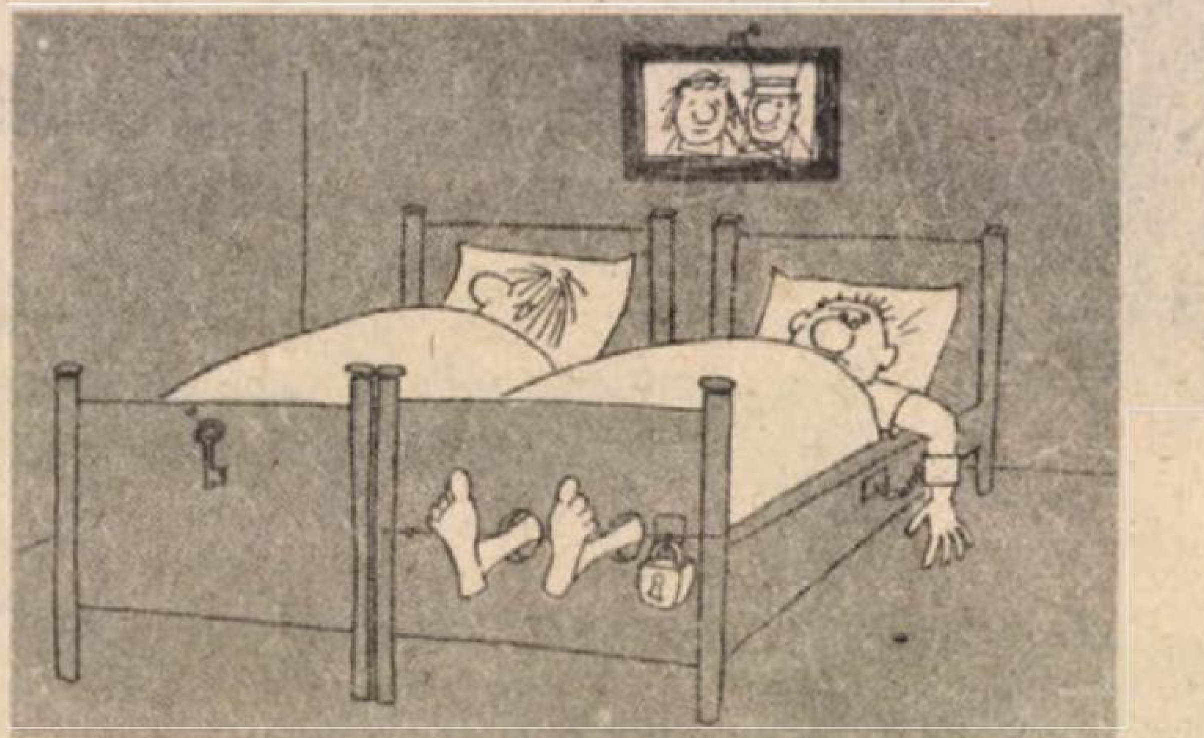
(Henry Büttner rajza)

– Bizonyos vagyok benne, hogy esik, de azért várjuk meg a kollektíva véleményét...

(Karl Schrader rajza)

Rabiátus asszonyka

A gyáva beosztott

(Eberhard Holz rajza)

Foglalkozás a fiatalokkal

Nem szívesen adja át a tapasztalatait...

(Karl Schrader rajza)

Cippzáras megoldás

az örökös útfelbontások megkönnyítésére. *(Peter Dittrich rajza)*

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.2854 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504